

VII Piotrkowskie Biennale Sztuki

Piotrkowskie Biennale Sztuki jest konkursem ogólnopolskim, którego celem jest przegląd i prezentacja współczesnych możliwości kreacji artystycznych w różnorodnych technikach, konfrontacja artystów posługujących się odmiennymi mediami, popularyzacja najciekawszych aktualnych zjawisk z obszaru sztuk wizualnych. Każda edycja Biennale daje możliwość prezentacji postaw twórczych, będących odpowiedzią i sposobem interpretacji tematu stawianego przez organizatora. Ukierunkowanie biennale na autentyczne problemy filozoficzne to cecha wyróżniająca ten konkurs. Tytułowe tezy poprzednich edycji to „Koniec człowieka?”, „W postapokaliptycznym świecie. Iluzja czy droga wyjścia/dojścia ku?”, „Nowy człowiek? Stare prawdy czy nowe mity?”, „Powrót z gwiazd”.

Przy kwalifikacji prac do części konkursowej Jury zwraca uwagę na problematykę ideowo-filozoficzną zawartą w pracach, na jakość i innowacyjność formy artystycznej, otwartość na dialog ze współczesnością nie preferując żadnej z technik, szkół czy środowiska

twórczego. Pozwala to zarówno na poznanie szerokiego spektrum sposobów interpretacji tematu jak i wzajemnych relacji między malarstwem, grafiką, rzeźbą, fotografią, sztuką wideo czy instalacją.

Uczestnikiem konkursu może być każdy pełnoletni czynny twórca sztuki wizualnej. Obok artystów dyplomowanych mogą wziąć udział twórcy nieposiadający dokumentu ukończenia uczelni artystycznej ale legitymujący się aktywnością twórczą i dorobkiem.

Członkowie jury to uznani artyści, krytycy, pedagodzy. W latach ubiegłych w jury zasiadali m.in. Wojciech Leder, Edward Łazikowski, Łukasz Korolkiewicz, Janusz Bałdyga, Marcin Berdyszak, Katarzyna Józefowicz, Julia Kurek, Małgorzata Wielek-Mandrela, Wojciech Pukocz i Andrzej Saj. Przewodniczącym jury pierwszych pięciu edycji był Krzysztof Jurecki.

Od 2021 r., przez kolejne 3 edycje kuratorem artystycznym i przewodniczącym jury jest Grzegorz Borkowski.

Stoicki impuls

Grzegorz Borkowski
Kurator artystyczny

Wszyscy chyba mamy teraz tak wiele powodów do niepokoju, irytacji, złości, gniewu czy innych negatywnych emocji. Przyczyn tych sytuacji nie sposób usunąć w krótkim czasie, a trzeba przecież możliwie sensownie działać w takich trudnych okolicznościach. Negatywne emocje oczywiście komunikują istnienie konkretnych problemów, jednak by je stopniowo rozwiązywać potrzebne jest emocji opanowanie. Dlatego jako temat VII edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki w 2023 roku proponujemy skierowanie uwagi na postawę stoicką.

Jej podstawowe zasady sformułowane zostały już w III wieku p.n.e. w Grecji, kiedy to po latach złotej ery Peryklesa kraj ten znalazł się w trudnej sytuacji. Wtedy to wybitni filozofowie dostrzegli, że skoro ludzie nie mogą w pełni zapanować nad otaczającymi ich okolicznościami, to potrzebne jest wypracowanie ogólnej postawy – filozofii życia – umożliwiającej zachowanie minimum spokoju w niespokojnym czasie. Zakorzeniony w polskim języku zwrot „ze stoickim spokojem” akcentuje tylko jeden z elementów tej tak potrzebnej współcześnie postawy.

Nieuleganie emocjom, a w każdym razie ograniczenie ich wpływu na swoje działanie możliwe jest dla każdej osoby, jeśli świadomie zdecyduje się, by racjonalizm stał się jej ważną zasadą postępowania. Rozum jest bowiem według stoików „boskim pierwiastkiem” obecnym w każdej istocie ludzkiej. Ponieważ nie wszyscy korzystają z niego w koniecznym zakresie, warto stoicki racjonalizm wspierać.

Sztuki wizualne mają niewątpliwie szerokie możliwości w unaczynianiu jak wartościowa jest emocjonalna powściągliwość, uważność, racjonalnie ugruntowana cierpliwość i konsekwencja. Wartościowa przy tym zarówno artystycznie, jak i społecznie. Sztuka pro-

ponująca zamiast prostego emocjonalnego reagowania postawę namysłu, intelektualnego podążania w głąb wybranych zagadnień (także tych sygnalizowanych przez emocje) jest teraz nam społecznie niewątpliwie potrzebna. Sztuka oparta na zdyscyplinowanym posługiwaniu się artystycznymi środkami jest w stanie ukazać, że zależy jej nie tylko na samej sztuce, ale na rozpoznaniu świata i naszego w nim miejsca. Stoicyzm może być istotną podporą dla takich artystycznych strategii, bowiem proponuje postawę zdecydowanie aktywną, mobilizuje do działania nieegoistycznego i uwzględniającego dobro szerszych kręgów społecznych. Stoicka postawa to śmiałe wezwanie do niełatwego zmagania się z rzeczywistością przesyconą emocjami, dezinformacją i natłokiem nowych wiadomości.

Wartość stoicyzmu doceniana jest szczególnie w trudnych momentach głębokich zmian społecznych wymuszonych niespodziewanymi okolicznościami, czasach dezorientacji i zwątpienia ludzi w możliwość kierowania swoim losem. Dlatego główne elementy postawy stoickiej od wieków obecne są i żywe w kulturze europejskiej. W starożytnym Rzymie wybitnymi jego propagatorami, których pisma czytane są i współcześnie, byli ludzie o tak różnym statusie społecznym jak niewolnik Epiktet i Marek Aureliusz – cesarz rzymski. O stoicyzmie nietrudno dziś znaleźć informacje w internecie i współcześnie pojawiających się publikacjach książkowych, bo postawa ta była w XX wieku – i jest w obecnym stuleciu – aktualizowana. Nie jest wprawdzie dominująca, lecz warta uwagi. Podkreślić należy, że stoicyzm nie jest rodzajem psychologicznej terapii, lecz ogólniejszą postawą życiową, taką jednak, która łączyć się może z różnymi orientacjami światopoglądowymi.

Jury VII Piotrkowskiego biennale sztuki

Grzegorz Borkowski (Warszawa) – przewodniczący jury; kurator i krytyk sztuki, redaktor naczelny artystycznego pisma „Obieg” w latach 1993–2015; kurator wystaw w CSW Zamek Ujazdowski i innych ośrodkach sztuki, m.in: „Idee poza ideologią” (1993), „Refleksja konceptualna w sztuce polskiej. Bieżące praktyki, ruchome horyzonty” (1999), „The Club” (2004), „Reversed Art Engineering” (2007), „Diagram – Jerzemu Ludwińskiemu” (2010), „Co jest społeczne?” (2015), „Przedmioty aktywne” (2018) „Dyfuzje czasu” (2019), „Przestrzeń zamknięta. Historia opowiadana” (2020), „Człowiek w teatrze życia codziennego” (2020). W 2021 roku kurator wystaw indywidualnych: Ewy Bloom Kwiatkowskiej, Włodzimierza Borowskiego i Fredo Ojdy.

Prof. Elżbieta Banecka (Warszawa) – jurorka; malarka, graficzka warsztatowa i projektowa, autorka instalacji przestrzennych, obiektów, książek artystycznych. Studiowała na Wydziale Malarstwa w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. W 1991 r. uzyskała dyplom z malarstwa u prof. Jana Tarasina oraz aneks z grafiki warsztatowej u prof. Rafała Strenta. Na Wydziale Grafiki ASP w Warszawie uzyskała stopień doktora nauk plastycznych (rozprawa pt. „Niecesane z Kyoto”, 2005) i tytuł doktora habilitowanego (rozprawa pt. „Miłość w kropki”, 2009). Jest profesorem sztuk plastycznych (2015 r.). Prowadzi Pracownię Rysunku i Koloru na Wydziale Scenografii warszawskiej ASP. Jest laureatką ponad 60 prestiżowych nagród i wyróżnień w polskich i międzynarodowych konkursach oraz autorką 60 wystaw indywidualnych i uczestniczką ponad 200 zbiorowych.

Dr hab. Aleksandra Gieraga (Łódź) – jurorka; twórczość w zakresie malarstwa, rysunku, grafiki, obiektu. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Łodzi (obecnie Akademia Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego); dyplom w 1993 r. w Pracowni Malarstwa i Rysunku prof. Romany Hałat. W latach 1994–2006 pełniła funkcję asystentki prof. Romy Hałat w prowadzonej przezeń Pracowni. Obecnie jest profesorem uczelni, prowadzi Pracownię Obrazu na Wydziale Sztuk Pięknych macierzystej Uczelni. Brała udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych i indywidualnych.

Prof. Grażyna Jaskierska-Albrzykowska (Wrocław) – jurorka; rzeźbiarka i autorka instalacji, prof. dr hab. Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Jest absolwentką Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara w Zakopanem oraz Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu (1982–1987), gdzie pracuje od 1988 roku. Dyplom z zakresu rzeźby zrealizowała pod kierunkiem prof. Leona Podsiadłego. Prowadzi dyplomującą Pracownię Rzeźby w Katedrze Rzeźby i Działań Przestrzennych na Wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki (od 2004). Prodziekan Wydziału Malarstwa i Rzeźby (2005–2008), Kierownik Katedry Rzeźby i Działań Przestrzennych na Wydziale Malarstwa i Rzeźby (2008 – 2012). Była organizatorką i kuratorką kilkudziesięciu wystaw rzeźby. Ma w swoim dorobku kilkanaście wystaw indywidualnych oraz ponad 160 wystaw zbiorowych w Polsce i za granicą. Jej prace artystyczne były prezentowane i omawiane w 86 katalogach, w tym czterech publikacjach monograficznych.

Dr hab. Sebastian Wywiórski (Kraków) – juror; zdobywca Grand Prix VI edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki. W latach 1996–2001 studiował na Wydziale malarstwa w pracowni prof. Sławomira Karpowicza w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, którą ukończył z wyróżnieniem. Był stypendystą Prezydenta Miasta Krakowa oraz Fundacji Grizella. Malarz, twórca instalacji. Zrealizował liczne wystawy indywidualne, między innymi w Krakowie, Warszawie, Berlinie, Frankfurt, Bremie oraz brał udział w wielu wystawach zbiorowych w Polsce, Niemczech, Wielkiej Brytanii i Japonii. Od 2010 roku pracuje na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, gdzie obecnie prowadzi pracownię Malarstwa i działań wizualnych.

Andrzej Hoffman (Piotrków Trybunalski) – członek jury reprezentujący organizatora konkursu, dyrektor Ośrodka Działań Artystycznych w Piotrkowie Trybunalskim; grafik, malarz, absolwent Wydziału Grafiki i Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi.

Nagrody i wyróżnienia VII Piotrkowskiego Biennale Sztuki

Do VII edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki w 2023 roku zgłosiło się 618 osób przedstawiając do oceny 1275 prac.

Jury na podstawie zgłoszeń elektronicznych wyłoniło do II etapu konkursu 77 prac 66 osób. Zgodnie z regulaminem konkursu autorzy zobowiązani byli do dostarczenia oryginałów zakwalifikowanych prac do siedziby Organizatora. Oryginały prac były przedmiotem ocen Jury. Jeden z autorów nie dostarczył pracy. Z tego powodu praca nie mogła zostać poddana weryfikacji i dalszemu postępowaniu konkursowemu. Decyzją Jury podjętą na posiedzeniu 8 października 2023 r., wszystkie pozostałe prace zostały poddane ocenie. Jury zadecydowało również o zaprezentowaniu wszystkich prac na wystawie finałowej.

Po wnikliwej analizie Jury postanowiło nie przyznać w tym roku nagrody Grand Prix, natomiast przyznać trzy równorzędne nagrody II st. w wysokości 10.000 zł każda za następujące prace:

Artur Chrzanowski (Łódź),
praca pt. „Kołysanka”, 2023, wideo, 5 min;

Dariusz Milczarek (Kraków),
praca pt. „Bezruch”, 2023, tempera żółtkowa na płótnie,
100 x 150 cm;

Tomasz Opania (Wrocław)
za zestaw prac „Piła” (obiekt, stal, drewno 50 x 18 x 2 cm) i „Łopata dla dwojga” (obiekt, drewno, stal; 110 x 48 x 10 cm), 2021, z cyklu „Zaraza ziemniaczana”.

Jury przyznało też pięć równorzędnych wyróżnień w wysokości 1000 zł dla następujących prac:

Paulina Araszkiewicz (Warszawa),
praca pt. „Powłoki”, 2021, wideo, 6:14 min.;

Andrzej Brzegowy (Radom),
praca pt. „Ognisty ptak”, 2023, obiekt, techniki mieszane,
210 x 180 x 120 cm;

Katarzyna Fober (Cieszyn)
praca pt. „Sobie sama”, 2015, rzeźba z postumentem; kamień,
skrzynki rzeźbiarskie; 170 x 50 x 38 cm;

Jerzy Hejnowicz (Poznań),
praca pt. „Materia Enso”, 2023, obiekt; rysunek, stal, szkło,
średnica 100 cm, wysokość zmienna;

Ala Majewska (Toruń),
praca pt. „Niepamięć 3”, 2023, obiekt; płótno, soczewka,
sklejka, pleksi; 98,5 x 75 x 13 cm.

Organizator konkursu – Ośrodek Działań Artystycznych postanowił przyznać dodatkowe indywidualne wyróżnienia w formie spotkań autorskich następującym artystom:

Marek Elsner, Katarzyna Pyka, Mikołaj Sęczawa

Specyfika VII edycji Piotrkowskiego Biennale Sztuki

Grzegorz Borkowski
Przewodniczący Jury

Każda edycja PBS jest inna od poprzednich, czym innym potrafi zaskoczyć organizatorów i autora zaproponowanego tematu. Zmienia się przecież stale sama sztuka współczesna, a do tego każdy wybrany temat edycji jest rodzajem innego rodzaju badawczej sondy zapuszczonej w różne środowiska artystyczne.

W momencie rozpoczynania pracy nad VII edycją pojmowaliśmy „Stoicki impuls” jako zagadnienie ważne lecz trochę niszowe, lokujące się na obrzeżach głównych nurtów aktualnie powstającej sztuki, a jednocześnie jako propozycję wprowadzić nie do końca jednoznaczną, lecz jednak dosyć klarowną. Jednak zgłoszona została nie tylko rekordowa ilość prac, ale okazały się one także wyjątkowo różnorodne w sposobie potraktowania tematu. Dzięki temu finałowa wystawa mogła być wyjątkowo bogata w odmienne propozycje artystyczne, co z pewnością jest także dobrze widoczne w niniejszej publikacji.

Powoduje to potrzebę choćby skrótowego naszkicowania kilku ujawnionych na wystawie rodzajów ujęcia zaproponowanego tematu. Pierwszą grupę stanowią prace skupiające się na wyrażeniu, ważnej oczywiście w stoicyzmie, postawy tworzenia prac akcentujących wartość wyciszającej emocje kontemplacji, szczególnie abstrakcyjnych kompozycji o złożonej, a czasem delikatnej strukturze. To rodzaj sztuki proponującej oczyszczenie świadomości z natłoku bodźców, który stał się jedną ze współczesnych plag cywilizacyjnych. Pokrewne im pod względem klimatu, ale formalnie odmienne, są prace podejmujące się opisu wybranych ze współczesnej rzeczywistości znaczących detali, mikro zdarzeń i obserwacji wynikających z zagłębiania się w realia potoczne, jakby bardzo zwykłe i niespektakularne, zyskujące jednak w artystycznej interpretacji potencjał nośnego poznawczo uogólnienia a niekiedy nawet uniwersalności. Ten drugi rodzaj postaw wynika z dążenia do zdystansowanego wobec emocji, wnikliwego rozpoznawania ele-

mentów aktualnego świata i naszego w nim miejsca. Nawet jeśli podejmowane są zagadnienia niepokojące, bolesne czy groźne – przedstawiane są w sposób zdyscyplinowany, ugruntowany na racjonalizmie i – można powiedzieć – na badawczym podejściu do rzeczywistości. Umożliwia to wypracowanie bardziej sensownych i dalekosiężnych działań w sferze także pozaartystycznej. Trzecią wreszcie grupę stanowią prace podejmujące refleksję nad tym, czym we współczesnym świecie może być stoicka postawa, z jakimi wyzwaniem musi się zmierzyć, jakie proponuje alternatywy działania i jakimi artystycznymi środkami można je wyrazić.

Przedstawionego podziału nie należy oczywiście traktować zbyt rygorystycznie, bo w różnych pracach wymienione typy postaw niejednokrotnie przenikają się, szczególnie między drugą i trzecią grupą. Niemniej podział ten może być użyteczny jako pewna wyjściowa diagnoza, a zarazem zachęta do prowadzenia własnych dociekań przez osoby oglądające ekspozycję. Sztuka potrzebuje, by z jednej strony dostrzegana była unikalność konkretnych dzieł, a z drugiej zachęca do porównań, szukania dialogów i pokrewieństw pomiędzy pracami; sztuka zaczyna wtedy pulsować życiem jako ponadindywidualny organizm.

Odmienności, zróżnicowania wybranych poetyk i formuł wypowiedzi w tegorocznej edycji PBS spowodowały także potrzebę przyjęcia przez Jury odpowiedniej strategii przy decyzjach o przyznaniu nagród i wyróżnień. Gdy wyłonione zostały trzy prace przeznaczone do nagród, stało się dla Jury jasne, że reprezentują one bardzo wyrównany wysoki poziom wartości artystycznych, a jednocześnie są to prace zrealizowane w bardzo odmiennych mediach i operujące na tyle specyficznymi rodzajami wrażliwości czy stylizacjami wypowiedzi, że są one praktycznie niesprowadzalne do jednej skali ocen. Dlatego zdecydowano o przyznaniu trzech równorzędnych nagród następującym pracom:

Kołysanka (2023, wideo, 5') Artura Chrzanowskiego wydobywa liryczną duchowość bazującą na archaicznej ludowej piosence jako inspirację dla postawy medytacyjnego wyciszenia, postawy cennej także dla osoby funkcjonującej we współczesnych realiach;

Bezruch (2023, tempera żółtkowa na płótnie, 100 x 150 cm) Dariusza Milczarka jest sugestywną i perfekcyjnie wykonaną kompozycją malarską, wykorzystującą obiektywizującą stylistykę realizmu fotograficznego dla zwizualizowania stanu emocjonalnego dystansu wobec tytułowego bezruchu czy rezygnacji;

Zestaw prac Piła (obiekt, stal, drewno 50 x 18 x 2 cm) i Łopata dla dwojga (obiekt, drewno, stal; 110 x 48 x 10 cm), z cyklu Zaraza ziemniaczana (2021) Tomasza Opani przeprowadza rozbrajanie groteską i absurdalnym humorem (inspirującą korespondującymi z postawą stoicką) dotkliwego doświadczenia skutków konkretnej zarazy (lub jakiegokolwiek innego zagrożenia).

Jury zdecydowało też o przyznaniu pięciu równorzędnych wyróżnień dla następujących prac:

Powłoki (2021, wideo, 6'14'') Pauliny Araszkiewicz: zainscenizowane na filmie metamorfozy obiektów tworzą metaforę przemian kobiecego ciała, powodowanych przez upływ czasu a jednocześnie ukazują wysublimowaną formę wyzwalań się z lęku towarzyszącego tym zmianom;

Ognisty ptak (2023, obiekt, techniki mieszane, 210 x 180 x 120 cm) Andrzeja Brzegowego podejmuje w wyjątkowo zdystansowany i badawczy sposób temat dramatycznych wydarzeń związanych z migrantami na granicy polsko-białoruskiej;

Sobie sama (2015, rzeźba z postumentem, kamień, skrzynki rzeźbiarskie; 170 x 50 x 38 cm) Katarzyny Fober to piękny realistyczny rzeźbiarski portret wrażliwej osoby przekonująco emanujący autentycznym spokojem, zaakcentowanym surowym drewnianym postumentem;

Materia Enso (2023, obiekt; rysunek, stal, szkło, średnica 100 cm, wysokość zmienna) Jerzego Hejnowicza materializuje dociekania nad istotnym dla stoickiej postawy napięciem pomiędzy świadomością zagrożeń (ciężka metalowa kula zawieszona nad szklanymi arkuszami) a potrzebą osiągnięcia głębokiego spokoju koniecznego dla precyzyjnego wykonania rysunku (wywodzący się buddyzmu zen znak okręgu Enso, tworzony jednym pociągnięciem pędzla);

Niepamięć 3 (2023, obiekt; płótno, soczewka, sklejką, pleksi; 98,5 x 75 x 13 cm) Ali Majewskiej: niemal abstrakcyjna kompozycja kieruje uwagę na fenomen wyzwalań pamięci z obciążających świadomość przykrych wspomnień aż do osiągnięcia stanu mentalnej przejrzystości spojrzenia.

Artysta też stoik

Hanna Kostałowska

Jean Paul Sartre napisał niegdyś, że dzieło sztuki jest „niereczywistością” oderwaną od prawdziwej fizyczności i realiów, jakie znamy. I to właśnie jego zdolność do tworzenia ułudy czyni je tak nęcącym dla publiki. Na ile zatem sztuka może wgrzyźć się w traktaty stoików? Tegoroczne Piotrkowskie Biennale Sztuki udowadnia, że „rozumowych” interpretacji może być wiele. Wystawa zaskakuje zróżnicowaniem poruszanych wątków oraz liczbą nadesłanych prac – to istotnie twórczy odzew na tematykę konkursu.

Wszystko jest materia

„Stoicki impuls”, hasło tegorocznego Piotrkowskiego Biennale Sztuki, samo w sobie jest oksymoronem, kieruje naszą uwagę ku czemuś niemożliwemu, jakby w stronę utopii. Bo czymże jest racjonalizm wobec natchnionego umysłu? Jak silny może być artystyczny zapęd, kiedy tonuje go podejście rozumowe? Rozum jest bowiem według stoików „boskim pierwiastkiem” obecnym w każdej istocie ludzkiej, a podstawą wewnętrznej racjonalności jest nieuleganie emocjom i kierowanie się *logos*.

„Co jest niematerialne, jest niebytem”² – twierdził Seneka. W myśl stoików każde dzieło jest (a raczej powinno być) materia, a w każdej materii są siły działające, gdyż na wewnętrzny ruch rzeczy składa się szereg napięć. Dzieło materializuje i ubezpo-

Wyobraź sobie olbrzymi bezmiar czasu i spróbuj ogarnąć go myślą w całości, a później to, co zwiemy ludzkim wiekiem, porównaj z tamtą nieskończonością; zrozumiesz jak malutkie jest to, czego sobie życzymy i o co tak usilnie zabiegamy!

Seneka

średnia myśli, uzmysławia życie duchowe, uczucia, nastroje, wyobrażenia – wszystko to, co mamy w sobie i co składa się na wewnętrzną rozmowę, którą każdy przeprowadza sam ze sobą. Stoicy uważali, że skoro podstawą naszych doświadczeń są myśli i osądy, powinniśmy dążyć do tego, aby móc je zmieniać. To one wprowadzają nas w błąd, a nasze lęki wpływają na sposób w jaki rozumiemy. Nie reagujemy na rzeczywistość, tylko na osądy jej dotyczące, sami nakładamy filtr zasłaniający nam drogę ku prawdzie.

Często w sposobie obserwacji stajemy się podatni na różne postacie ułudy. Stoicy uwalniają się od niej – patrzą na świat z różnych punktów widzenia, wchodzą w rolę widza, nie uczestnika. Jednym z pierwszych dzieł, jakie widz napotyka po wejściu na wystawę, jest praca wideo *Okno* (2023) Agnieszki Dutki. W filmie widać, jak kamera zagląda do sąsiedniego budynku (zabieg ten przypomina film *Okno na podwórze* Alfreda Hitchcocka) i rejestruje toczące się wewnątrz jego życie. W sali widocznej przez okienny otwór wyświetlany jest właśnie film *Hitler: Narodziny zła* (2003) w reżyserii Christiana Duguay’a. Obserwowanie narodzin wojny i zaczątków wielkiego okrucieństwa odbywa się z bezpiecznej odległości, z perspektywy drugoplanowego widza. Emocjonalna wymowa filmu zostaje stępiona, zachowanie dystansu pozwala oddalić irracjonalność myśli i odruchów.

Próba oswojenia się z wojną wybrzmiewa na wystawie jeszcze w innych realizacjach. Jej dosłowne uśpienie widoczne jest

¹ Seneka, *Listy moralne do Lucylusza*, Warszawa 2015, s. 152.

² Władysław Tatarkiewicz, *Historia filozofii*, tom 1, Warszawa 2005, 144.

w pracy *Lullaby* (2023) Pawła Kiełpińskiego. Ukołtysany do snu pocisk na śnieżnobiałej poduszce traci swoją moc, ulega w oczach wszystkich rozbrojeniu. Pojawiają się również motywy wraku i niejasnych leśnych pejzaży, przypominających prześwietlone zdjęcia, w których podpatrzeni ludzie zdają się uciekać – owiana tajemnicą praca *Ognisty ptak* (2023) Andrzeja Brzegowego wzbudza niepokój rzeczową dokumentacją wydarzeń odwołujących się do sytuacji na granicy polsko-białoruskiej.

Jaskiniowcy

Doświadczenie rzeczywistości zakłócają wspomniane osądy oraz racje, nawet te w naszym mniemaniu najszczerze. Jednym z symboli stoicyzmu stała się „jaskinia Platona” jako obraz filozofii przekraczającej empiryczne ograniczenia. Wedle koncepcji Platona ludzie uwięzieni w jaskini wrażeń patrzą na rzucane cienie, będące fałszywymi doświadczeniami zmysłowymi³. Stoicy używali tej alegorii, aby zilustrować swoje stanowisko, wedle którego społeczeństwo żyje w świecie złudzeń i błędnych przekonań.

Rozterki typowego „jaskiniowca” świetnie oddaje instalacja *Rozbrojenie jaźni* (2022) Tomasza Drewicza. Z trzech zawieszonych okazałych słuchawek (wykonanych z hełmów strażackich) wydobywa się dźwiękowa opowieść złożona zarówno z harmonijnych odgłosów przyrody, takich jak śpiew ptaków, ryczenie owiec, szum wiatru, jak i sztucznych, niepokojących odgłosów koncertu, wystrzałów z broni palnej i fajerwerków. Dochodzi do doskwierającej kakofonii, dysonansu rozstrajającego umysł ludzki. Podobny przesyt widoczny jest u Rafała Urbańskiego w pracy *Flüssigkeit* (2020). Spadające krople, okraszone monotonnymi dźwiękami, zalewają ekran czarnymi punktami. Niczym wirus rozprzestrzeniają się na monitorze komputera.

Nad wyraz cielesny i zarazem subtelny w przekazie jest film Pauliny Araszkiewicz pt. *Powłoki* (2021), który ukazuje jak wyniszczający wpływ mają nawarstwiające się w człowieku emocje. Estetycznie ujęte, przyozdobione paciorkami manekiny z wosku ulegają pod wpływem wysokiej temperatury stopniowej degeneracji. Cieleśność brutalnie zanika, ulega rozczłonkowaniu. Posłużenie się sztuką w celu pozbycia się emocjonalnego balastu można dostrzec u Martyny Łuszczynskiej w pracy *Korzenie szczęścia*

(2023), która, jak sama przyznaje, wylewa na płótno swoje ekspresję, wszelkie frustracje i napięcia. Obraz zostaje poniekąd „rozzerwany”, rozwarstwiony, terapeutycznie obnażając korzenie uczuć. Balans w chwiejnym świecie emocji próbuje również zachować Anna Radziwińska w rzeźbie *Cokół* (2023). Artystka staje się ruchomym posągami na niestabilnym postumencie, usilnie próbuje znaleźć wygodną pozycję, by trwać dalej.

Kierunkiem szczególnie przebijającym się na wystawie jest akceptacja rzeczywistości oraz własnej tożsamości, czyli stoickie pojmowanie celowego kształtowania własnego życia oraz jego odnóg. Takim przykładem pokornego przyjmowania tego, z czym dane jest nam żyć, stają się dwie prace Barbary Porczyńskiej: film *Ja. Drzewo* (2021) oraz instalacja *Life work balance* złożona z malowanych obiektów. Godzenie dwóch wcieleń – matki i artystki – wymaga kompromisów i ciągłego trwania w stanie pomiędzy. To nieustanne definiowanie siebie oraz obrona własnej autonomii. Nasuwają się tutaj niechybnie realizacje Elżbiety Jabłońskiej czy Pameli Bożek. Wyraziste scalanie się sztuki z codziennością dokonuje się także w realistycznych portretach wymalowanych przez Barbarę Porczyńską na naczyniach i przedmiotach użytku domowego. Podobne postrzeganie otaczających realiów ujawnia obecne na wystawie malarstwo figuratywne. W *Bezruchu* (2023) Dariusz Milczarek zobrazował milczenie i spokój niezakłócone dynamiką intensywnych barw. Jego realistyczne malarstwo wizualizuje nostalgiczne trwanie w bezruchu, apatię, będącą w stoicyzmie stanem równowagi wewnętrznej. Podobny, pełen namysłu wydźwięk oddają obrazy o wymownych tytułach: *Figury medytacyjne - Uwaga* (2020) Eli Pamuły oraz *Melancholia III* Idy Stańczyk (2022). Sztuka otwarcie zjednuje się z rzeczywistością w malarstwie Michała Prażmo (*Friday feast*, 2022) i w rzeźbie Marka Elsnera (*Pieta codzienna*, 2015) – nie ocenia, tylko rejestruje mikrozachowania, obnaża naturę ludzką i bieżące sprawy społeczne. Komentuje z dystansem wyzwania codzienności (lub ich brak).

Bilans tego, co ważne

Główną trudnością stoickiej dyscypliny jest znamieny podział rzeczy na zależne i niezależne. W walce z tendencją osadzania szczęścia na sprawach zewnętrznych przydatna okazuje się pokora, która na wystawie wybrzmiewa w wielu pracach. Szczególną uwagę zwraca poruszający cykl zdjęć z 2013 roku Marzeny Kolarz

³ Julia Kristeva, *Czarne słońce. Depresja i melancholia*, Kraków 2007.

zatytułowany *Rozalka ma białaczkę*, stanowiący dokumentację choroby córki. Taką formułę można potraktować jako rodzaj autoterapii, a także jako „pamięć zewnętrzną”, notatnik czy pracę aparatem, która daje ukojenie. Podobne podejście można odnaleźć u Joanny Pawlik (bez tytułu, 2013), która swoją fotografią (i generalnie całą twórczością) przełamuje bariery społeczne, gdyż jasno i wprost mówi o niepełnosprawności. Zaprezentowana praca w swojej estetycznej, harmonijnej formie skrywa konfrontację z normami społecznymi – iście stoickie postrzeganie siebie jako elementu pewnej całości, dążenie do cnoty poprzez spoglądanie z szerszej perspektywy.

Na wystawie konkursowej pokora objawia się również względem materiału, w subtelności form, w prostocie i syntezie kształtu. Klarowność artystycznej wypowiedzi staje się jednością świata, stoicką pneumą przenikającą materię i ją kształtującą, czyli tchnieniem ogarniającym przedmioty żywe i martwe. Cichy dyskretny liryzm realizacji Ewy Janus pt. *Hommage dla dzieciństwa* (2019) to wypukły relief naznaczony głęboką refleksją nad powszechnie znanymi prawdami. Podobne, ascetyczne w formie zabiegi dostrzegamy u Waldemara Rudyka w *Krajobrazach przezwanych* (2018) oraz u Ali Majewskiej w *Niepamięci 3* (2023), a także w rzeźbie ulokowanej na roboczych, surowych skrzyniach w wykonaniu Katarzyny Fober, zatytułowanej *Sobie sama* (2015). Natomiast realizacja *Mędracy* (2020) Pauliny Misiak, badającej przenikanie się sztuki i medycyny, rzeczowo i lakonicznie puentuje rzeczywistość w zmniejszonej formie, dokładnie odmierzoną niczym w laboratoryjnej probówce.

Minimalizm i prostota ducha przewijają się w różnych punktach ekspozycji, w odmiennym natężeniu i w rozmaitych materiałach. Mogą przynosić stan wyciszenia czy wręcz doświadczenie kontemplacyjne – przywodzą one na myśl działania „naszego” japońskiego stoika, Kojiego Kamojiego, który spaja sztukę, życie i doświadczenie w nierozdzielalną całość, dążąc do wewnętrznej harmonii. Podkreślając duchowy aspekt działań artystycznych, przyznał: „W moim rozumieniu sztuka była i jest nadal w tym szczególnym sensie religijna (...) sztuka jest wyrażeniem ducha, którego przejawem jest każda rzecz, a nie tylko człowiek”⁴. U sto-

ików materii przypisywana jest własność duszy, rozumu, a także Boga. Ich panteizm zasadza się w transcendentnej aurze świata zawartej w otoczeniu.

Do tej specyficznej duchowości nawiązali niektórzy uczestnicy tegorocznego Biennale. Artur Chrzanowski w pracy wideo *Kołysanka* (2023) łączy wątki modlitwy czy też medytacji opartej na melodii ludowej – kołysance z łowickiego *Uśnijże mi uśnij*. Zbudowanie klimatu odosobnienia, duchowej odskoczni daje z jednej strony poczucie wytchnienia, a z drugiej – niepokój spowodowany klaustrofobiczną atmosferą zamknięcia.

Pojawiają się również odniesienia do buddyzmu, jak w instalacji *Materia Enso* (2023) Jerzego Hejnowicza czy też *Mr Zen* (2021) Kamili Wojciechowicz-Krauze. Jerzy Hejnowicz odwołuje się do zjawiska enso, które w kaligrafii buddyzmu zen oznacza najwyższą formę oświecenia w umyśle ludzkim. Nie bez powodu artysta zachował formę otwartą tego zapisu, w której można dopatrywać się akceptacji niedoskonałości czy braku stałości nieodłącznie związanej z bytem. Cała konstrukcja, mająca bezbłędnie oddać motyw zaczerpnięty z japońskiej kaligrafii, przekornie prowadzi do jego odczłowieczenia, zmechanizowania samej czynności, tak ludzkiej w zamiśle. Życie duchowe staje się zmaterializowaną kontemplacją.

Kolejne odniesienia do religii można odnaleźć zarówno w krytycznym, ironizującym obiekcie malarskim Adama Nehringa z 2020 roku pt. *Klin (Na tej ziemi, pod tym niebem...)*, odwołującym się do opresyjności Kościoła, czy też we wspomnianej *Piecie codziennej* Marka Elsnera. Pojawiają się również wybrane elementy zintegrowane z malarską narracją, jak u Michała Prażmo, w jego uwznioślonej wizji konsumpcyjnej powszedniości, czy u Joanny Młackiej i jej *Żywocie roślin* (2014) ujętym w formie tryptyku. Odnalezione rośliny – będące porzuconą, zapomnianą materią – zostały oddane w stoickim ładzie, w zgodzie z otaczającą przyrodą. Swą formą przywodzą na myśl realizm magiczny, za pośrednictwem którego artystka pielęgnuje związek człowieka z naturą oraz jej kształtowanie naszej obecności na planecie. Obiekty o wątpliwej urodzie unoszą się harmonijnie w nieokreślonej przestrzeni, wyrwane z kontekstu zyskują nowe znaczenia.

Prace ściszone, kameralne hołdują redukcjonistycznym tendencjom – pozostawiają na obrazie esencję rzeczywistości. Ujęcia werystyczno-fotograficzne przepełnione są nostalgią, a także

⁴ Fragment wypowiedzi artysty przytoczony przez Annę Król, Koji Kamoji – efekt transkulturowy, w: *Katalog z wystawy Koji Kamoji, Cisza i wola życia*, Warszawa-Kraków 2018, s. 44.

skupieniem, rodzajem podskórnego napięcia w swej oszczędnej, nieco surrealistycznej formie. Tak też się dzieje u Dariusza Młackiego, którego *Koperta z piór* i *Świeca z piór* z 2023 roku ujmują subtelny poetyką oraz esencjonalnym światem.

„Milcz, jak do mnie mówisz”⁵

„Zamaskowana kpina; drwina zawarta w pozorowanej aprobacie; lekki sarkazm”⁶ – taką definicję ironii odnajdujemy w słowniku Władysława Kopalińskiego. W ujęciu stoickim nabiera ona konkretnego znaczenia – to sposób zamknięcia rzeczywistości w cudzysłów, funkcjonowanie w niej z darem dystansu, który daje możliwość wydawania trzeźwych osądów. A pod błahym „śmieszkowaniem” często kryją się poważne sprawy. Na wystawie inna perspektywa pozwala podjąć nieoczywistą grę z widzem. „Lekki sarkazm” czy też wykrzywienie rzeczywistości zasadza się na pracach Tomasza Opani o panedmicznym podtekście w cyklu *Zaraza ziemniaczana* (2021). Obiekty takie jak *Łopata dla dwojga* i *Piła* ulegają mutacjom i w efekcie deformacjom na zasadzie żartobliwego chwytu. Ta swego rodzaju groteskowa, nieco szarłatańska animizacja przedmiotów skrywa w swym humorze powagę realnych problemów i zagrożenia.

Medium filmowe zdaje się być idealnym środkiem do ukazania absurdów rzeczywistości. Taki był zamysł Bogusława Jarosza w realizacji wideo *Fotografia 1.1D* (2018), w której dochodzi do irracjonalnych zachowań w nadinterpretacji dzieła i samego procesu tworzenia. „Czy skończenie obrazu nie będzie świętokradztwem?” – zadaje pytanie artysta, mozolnie eksperymentując z medium fotograficznym i ostentacyjnie celebrując swoją pracę. Kolejne groteskowe interpretacje można odnaleźć w dokumentacji performansu Rutry Kisanaja *Odbicie* (2020) lub w *Przemiannach* (2022) Michała Pietrzaka (rejestrującego znikanie dzieł w mało atrakcyjnej przestrzeni ekspozycyjnej). Na wystawie pojawia się również animacja lalkowa Mikołaja Sęczawy *Gli.tch* (2013/2014), który nawiązuje do zjawiska glitchu, a mianowicie

⁵ Słowa te skierował Zbigniew Cybulski do filmowej siostry granej przez Elżbietę Czyżewską w filmie *Giuseppe w Warszawie* (1964) w reżyserii Stanisława Lenartowicza. Ta kultowa komedia stanowiła istne objawienie w latach 60. XX wieku, kiedy to w polskim kinie dominował głównie podniosły ton.

⁶ Władysław Kopaliński, *Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych*, wyd. XVI, Warszawa 1988.

błędu w obrazie cyfrowym. *Error* w filmie obrazuje moment przeciążenia, frustracji, nawarstwienia emocji wobec demotywujucej rutyny. W codziennych, powtarzających się rytuałach zaczynają pojawiać się błędy, które rozstrajają „ułożone” życie bohatera.

Szczególną uwagę przykuwa film Iwony Lemke Konart *Wybrane praktyki stoickie* (2023) dzięki majestatycznej i pocziwej zarazem figurze żółwia, któremu towarzyszą komunikaty o stoickim przestaniu. Zabieg ten wywołuje komiczny efekt. Zwierzę wciela się w filmie w postać stoickiego mędrca, którego usposobienie jest niczym „stan niebios powyżej księżyca: wciąż panuje tam niezmacona pogoda”⁷. Wisielczy humor bije z obrazu Roksany Kularskiej – *Król Sława artysty* (2023), którego tragikomiczne przesłanie dotyczące sytuacji twórcy i rozwoju jego kariery rezonuje na zasadzie prowokacji. Notabene praca doskonale prezentowała się tuż obok sceny, na której wręczane były nagrody w ramach konkursu.

Słowo-klucz

Świat według stoików tworzy jedną wielką całość, jest jakby ogromnym, organicznym ciałem pełnym żywej materii i niezliczonych połączeń. Sztuka mogła zatem sytuować się gdzieś w sferze materii przesiąkniętej duchem, w żywej i wibrującej masie o naturze nadprzyrodzonej. Stoicki materializm nie miał czystego charakteru⁸, gdzieś tam przewijały się tematy transcendentne, duchowe, gdyż uciec od nich zwyczajnie się nie da.

Każda twórczość jest aktem inwencji, potwierdza artystyczność charakterystyczną dla rodzaju ludzkiego. W doktrynie Benedetto Crocego pojawia się idealistyczne pojęcie sztuki jako intuicyjnie odbieranego uczucia. Zarazem odnosząc się do zagadnienia form w sztuce, wskazywał na „dialog z materią” nieodłączny w akcie tworzenia, „w którym fizyczność jako opór jest źródłem impulsów, przeszkód, sugestii dla działania formatywnego”⁹. Bo przecież do stworzenia dzieła potrzeba racjonalnych środków, sam zamysł twórczy zazwyczaj bazuje na konkretnym planie czy strategii działania. Tę sprzeczność doskonale określa sam tytuł wystawy: stoicki impuls. Jest jak wytrych czy też słowo-klucz pasujący do drzwi oddzielających te dwa tak odrębne światy.

⁷ Seneka, op. cit., s. 245.

⁸ Władysław Tatarkiewicz, op. cit., s. 147.

⁹ Umberto Eco, *Sztuka*, Kraków 2007, s. 11-14.

**Nagrodzone
prace**

Artur Chrzanowski

Nagroda ex aequo II stopnia

Kołysanka, wideo, 5 min, 2023 r.

Dariusz Milczarek

Nagroda ex aequo II stopnia

Bezruch, tempera żółtkowa na płótnie, 100 x 150 cm, 2023 r.

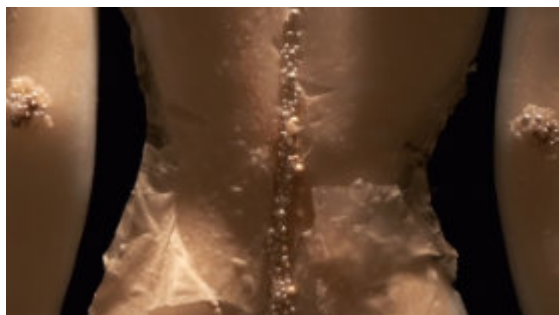
Tomasz Opania

Nagroda ex aequo II stopnia

Piła i łopata dla dwojga z cyklu **Zaraza ziemniaczana**,
obiekt, stal, drewno, 50 x 18 x 2 cm oraz 110 x 48 x 10 cm, 2022 r.

Paulina Araszkiewicz - wyróżnienie

Powłoki,
video, 6:15 min, 2021 r.

Andrzej Brzegowy - wyróżnienie

Ognisty ptak,
technika mieszana,
210 x 200 x 120 cm, 2023 r.

Katarzyna Fober - wyróżnienie

Sobie Sama,
rzeźba z postumentem
- kamień, skrzynki rzeźbiarskie,
170 x 50 x 38 cm, 2015 r.

Materia ENSO,
technika mieszana,
szer. ok. 100 cm, 2023 r.

Ala Majewska - wyróżnienie

Niepamięć 3,
obiekt (płótno, soczewka, sklejka, pleksi),
98 x 75 x 13 cm, 2023 r.

Pozostałe prace ►

BOX0207,
akryl, szlagmetal,
tusze na płótnie,
100 x 100 cm, 2020 r.

Ziemia oddycha lekko 5,
olej na płótnie, 70 x 50 cm, 2023 r.

Ziemia oddycha lekko 4,
olej na płótnie, 110 x 92 cm, 2023 r.

Anna Czarnota

Brakujący element,
olej na płótnie,
120 x 180 cm, 2023 r.

Rozbrojenie jaźni,
instalacja, technika własna,
około 250 x 250 cm, 2022 r.

Agnieszka Dutka

Okno, video art, 1080x1080 px., 8:30 min., 2023 r.

Pieta codzienna,
terakota, 92 x 115 x 88 cm, 2015 r.

Grzegorz Frydryk

Wyznaczony cel,
grafika cyfrowa, 100 x 70 cm, 2020 r.

Self-development,
ołówek na papierze,
54 x 53,5 cm, 2022 r.

Małgorzata Gorzelewska-Namiota

Wypełnienie,
gips, styrodur, piłki plastikowe,
170 x 53 x 38 cm, 2022 r.

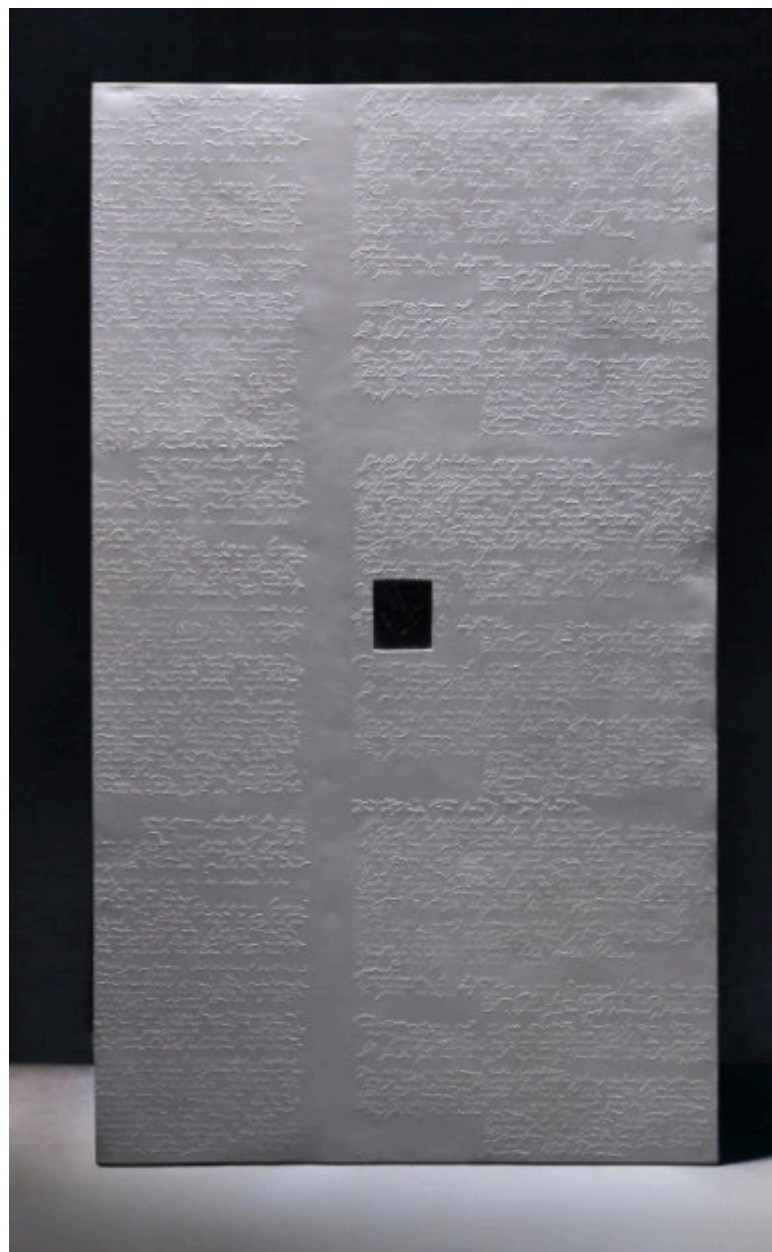
Odbicie / Reflection,
performance dokamerowy,
5 min., Kowalowa 2021 r.

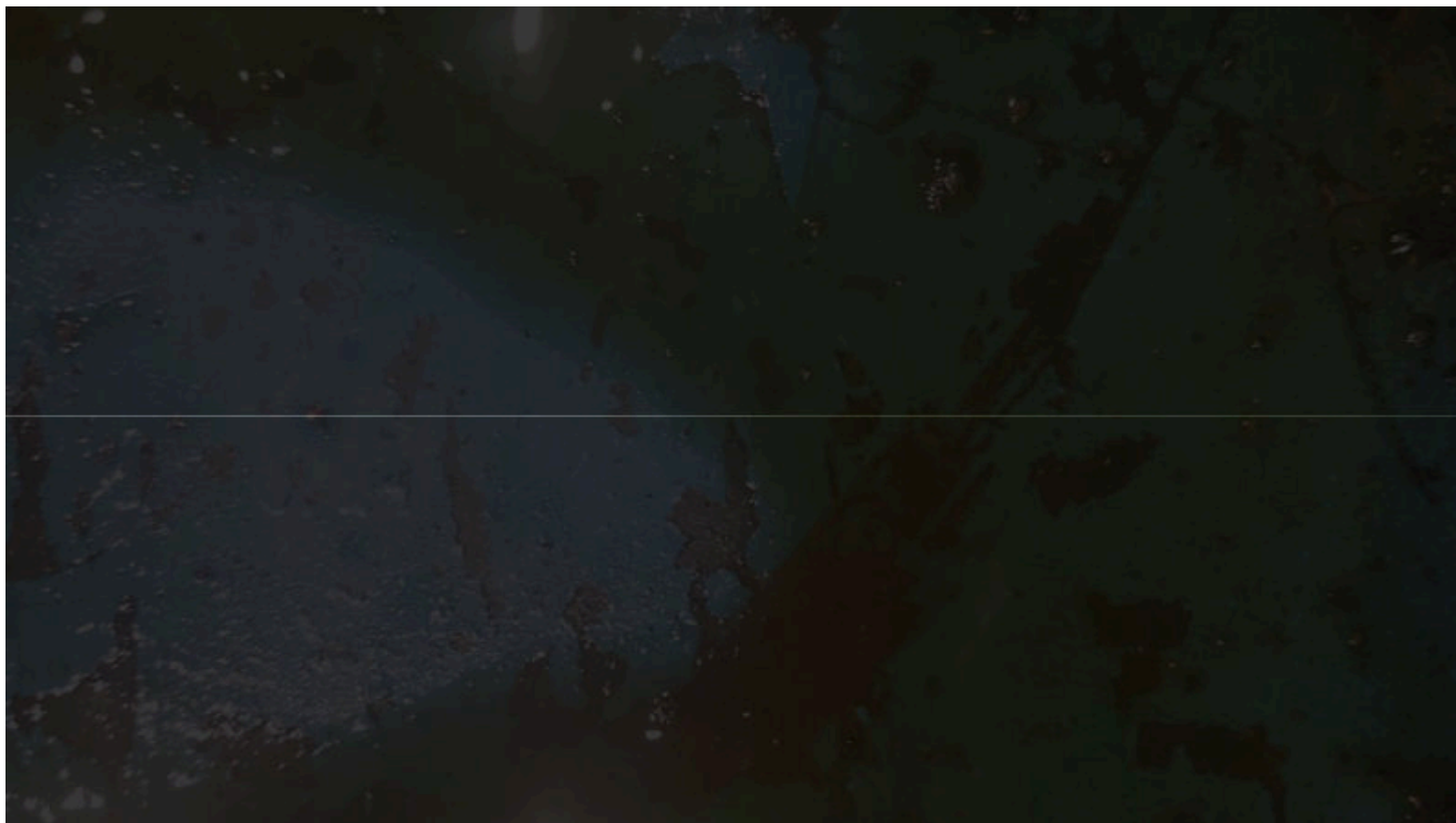
Ewa Janus

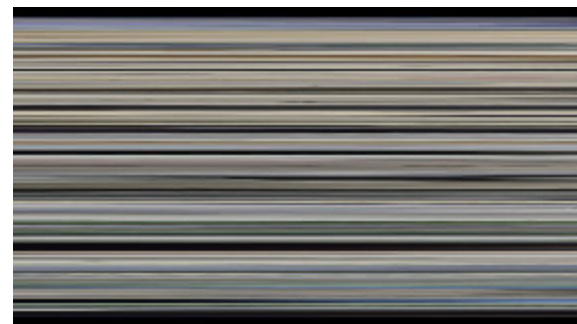
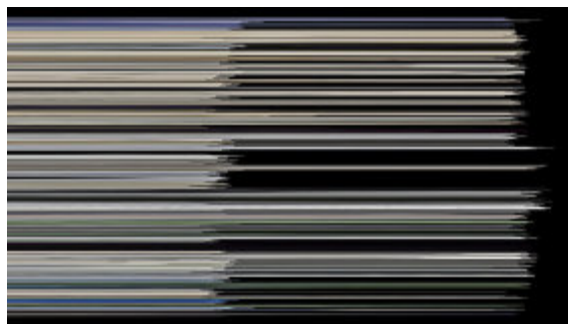
Hommage dla Dzieciństwa (detail),
acrylik, cyna lana, relief wypukły,
130 x 90 x 15 cm, 2019 r.

Hommage dla Dzieciństwa,
acrylik, cyna lana, relief wypukły,
130 x 90 x 15 cm, 2019 r.

Fotografia 11D,
video, 3:52 min, 2018 r.

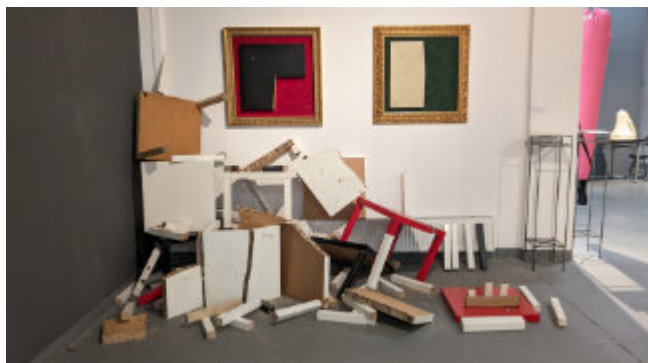

Ewa Jaworska

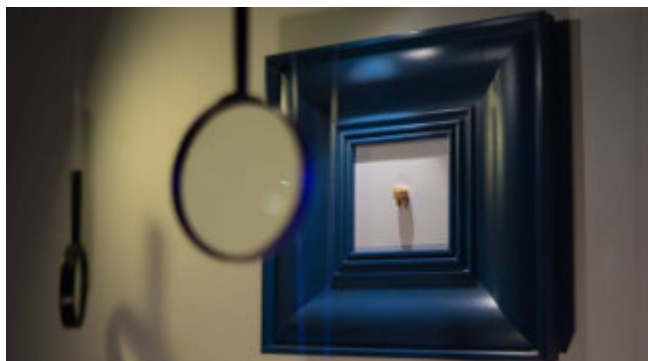

Trwać (kadry z wideo),
wideo, 3:25 min, 2022 r.

Eksperymenty poznawcze... Ó,
instalacja, 30 x 30 cm, 2019 r.

Eksperymenty poznawcze... L,
instalacja, 120 x 200 cm, 2019 r.

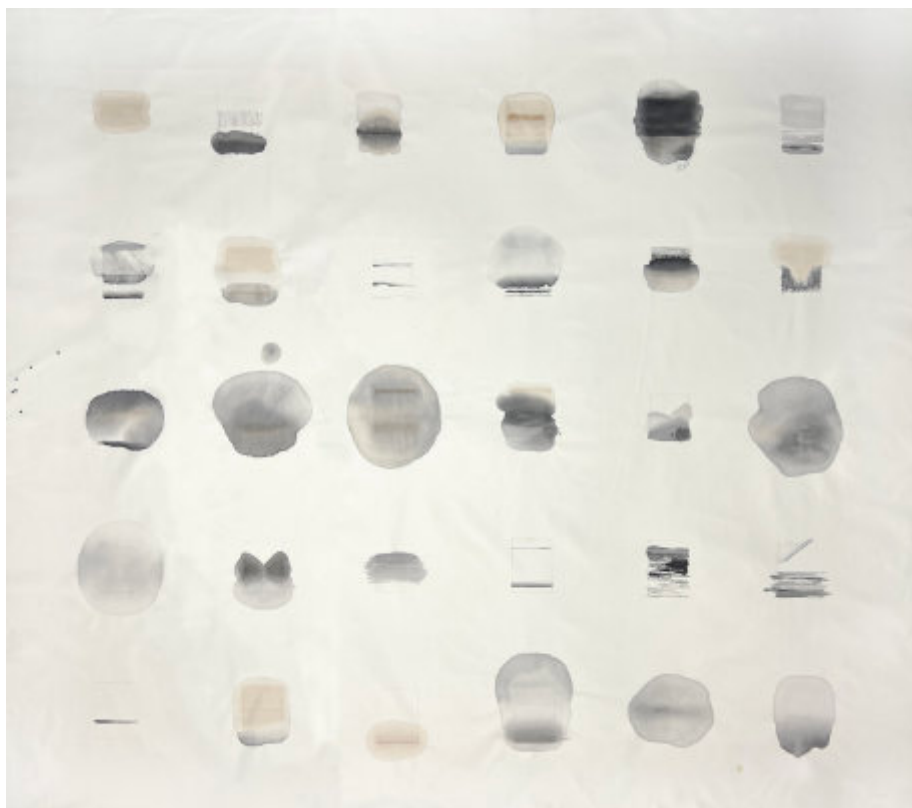

Eksperymenty poznawcze... (artbook),
instalacja,
format A5, 2019 r.

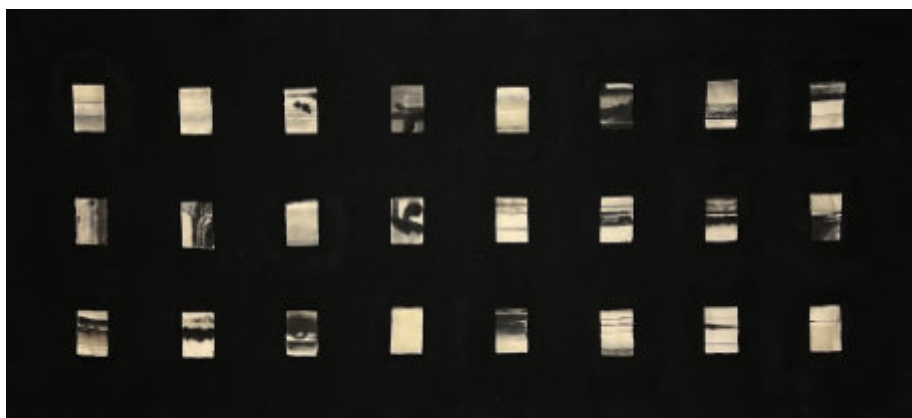

Eksperymenty poznawcze... E,
instalacja, wys.ok. 160 cm,
śr. max. ok. 50 cm, 2019 r.

Anna Jędrzejec

____tu, teraz. w oddaleniu,
tuszu + ołówku + kawa na tkaninie,
105 x 115 cm, 2022 r.

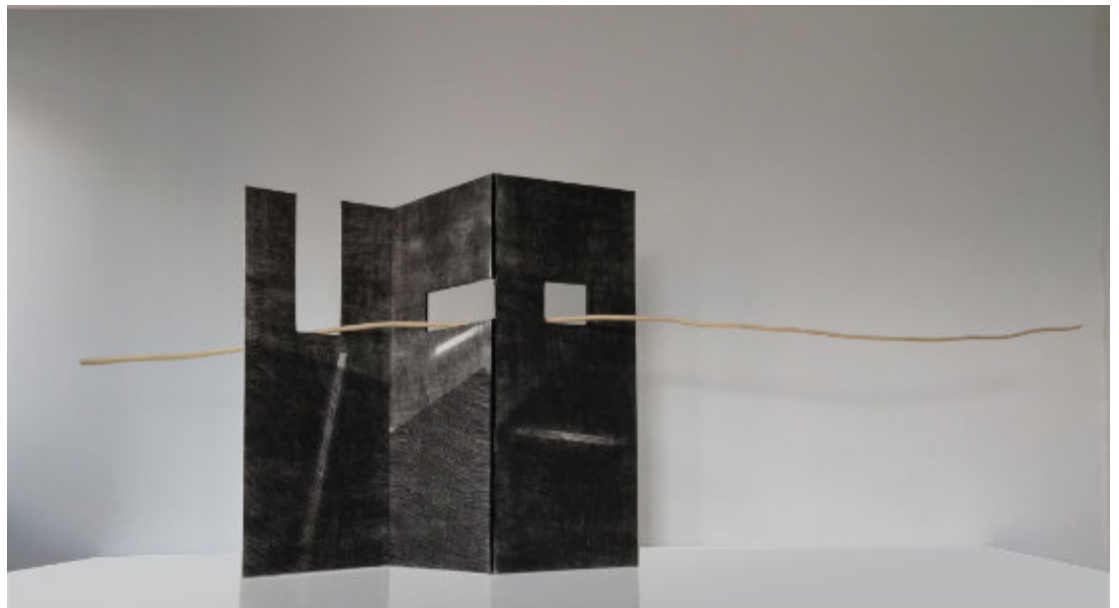

____tu, teraz. w oddaleniu,
tuszu + batik na tkaninie,
70 x 120 cm, 2022 r.

W kamiennym grodzie 2 (awers),
drzeworyt, obiekt graficzny,
100 x 230 cm, 2023 r.

W kamiennym grodzie 2 (rewers),
drzeworyt, obiekt graficzny,
100 x 230 cm, 2023 r.

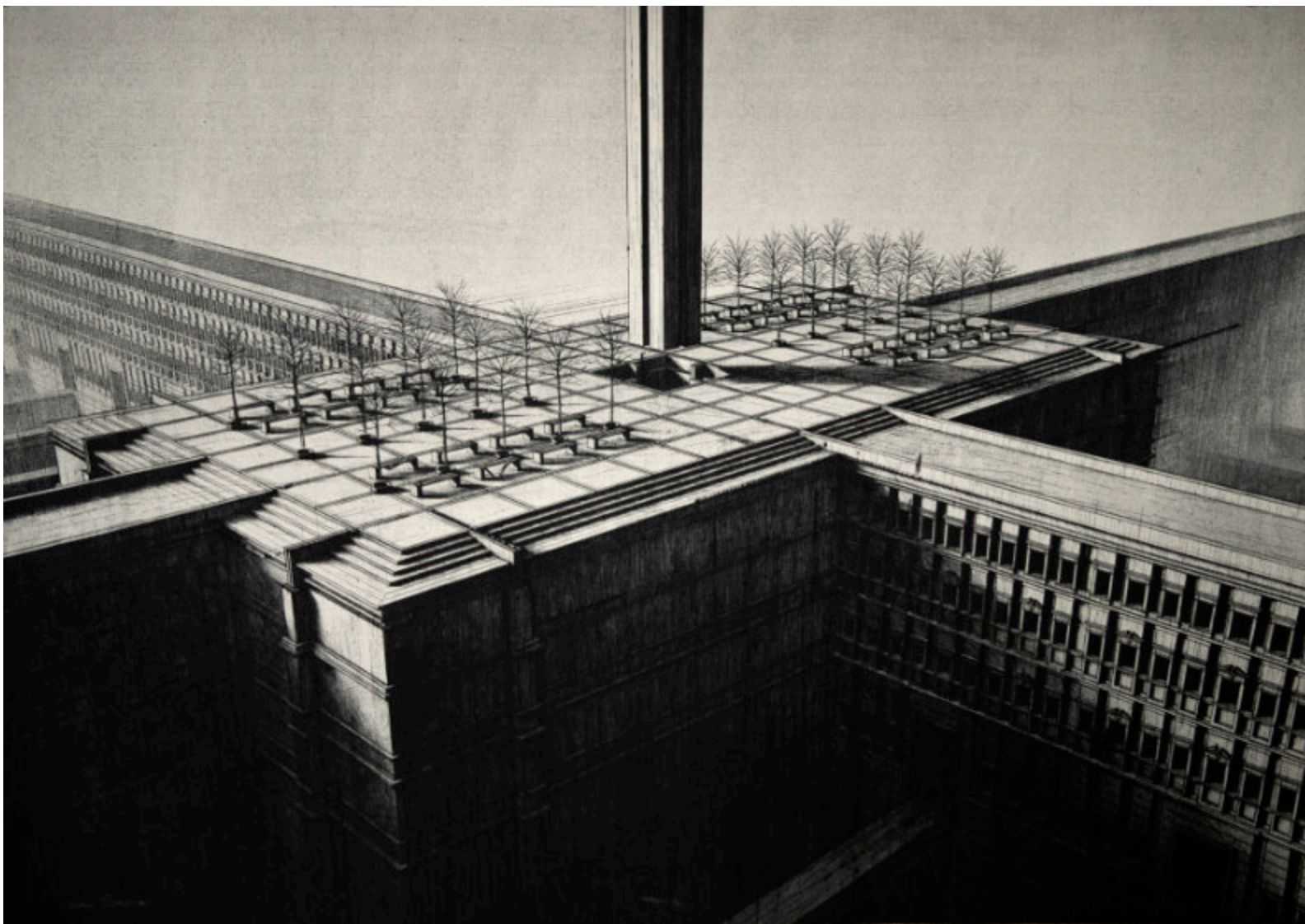
Paweł Kiełpiński

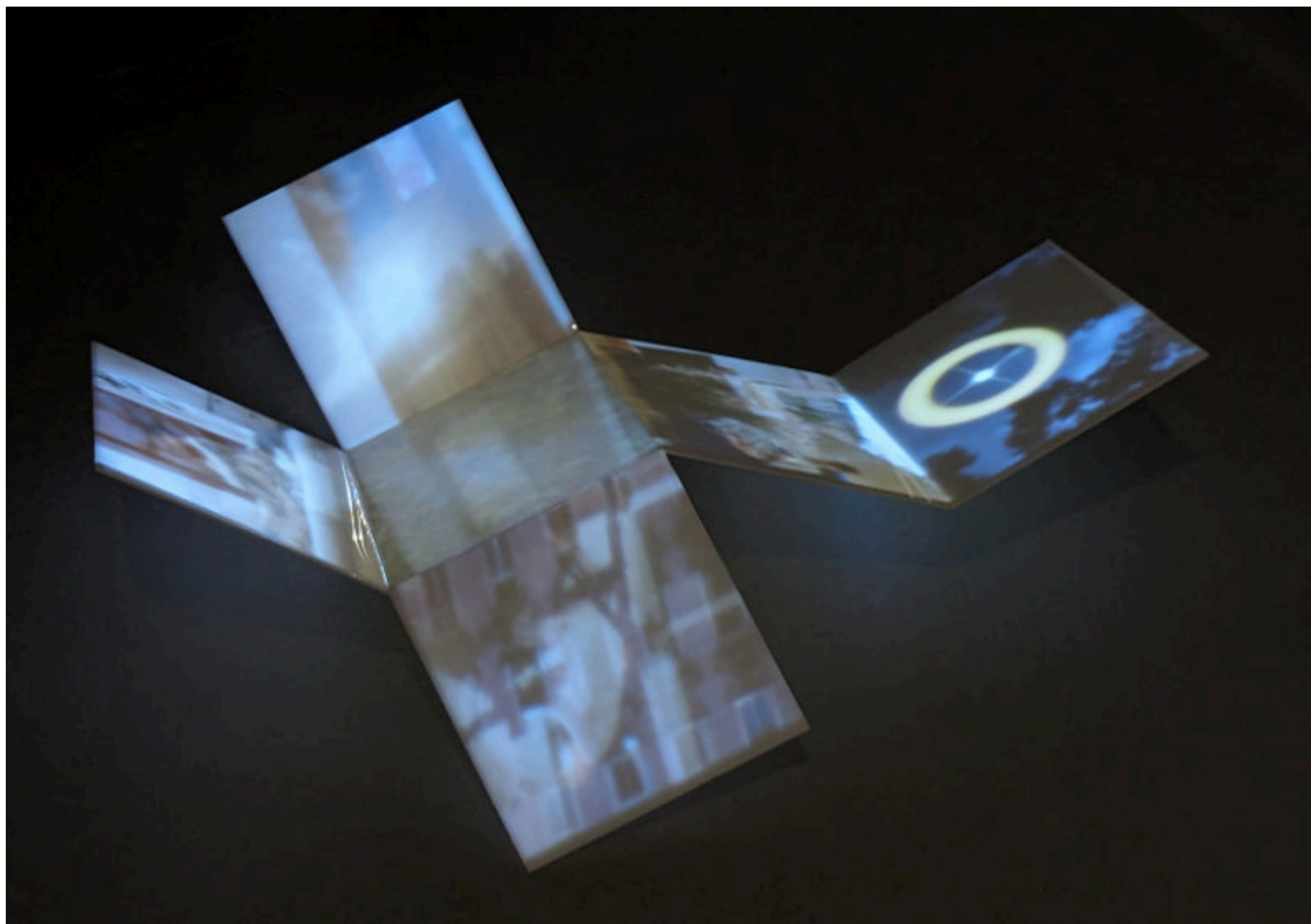
Lullaby,
40 x 40 x 15 cm, 2023 r.

Rozalka ma białaczkę.
25 fotografii cyfrowych,
druk pigmentowy,
papier barytowy,
oprawa w ramce,
fotografie ułożone
w kwadrat 5x5 zdjęć,
25x 20x20 cm, 2013 - 2016 r.

Central Structure,
druk wklęsły, 70 x 100 cm, 2018 r.

Pokój,
instalacja multimedialna,
100 x 100 cm, 2022 r.

Agnieszka Kryjomska

Ściana 1,
fotografia, 30 x 45 cm, 2023 r.

Spokój,
rzeźba,
stal spawana,
80 x 80 x 50 cm,
2023 r.

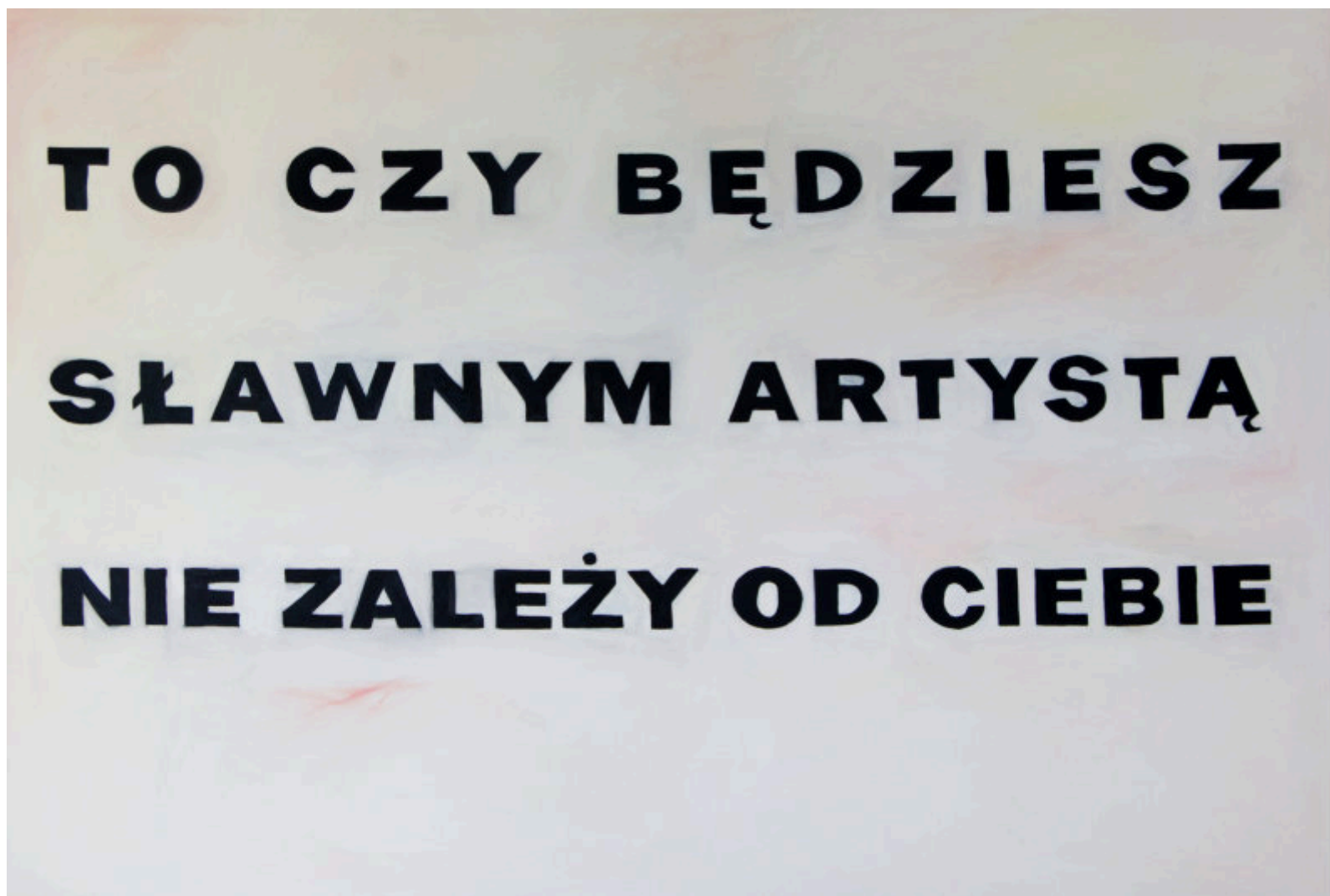
Katarzyna Kujawska-Murphy

**Ciche przesuwanie
porządku Ziemi,**
rzeźba, stal,
30 x 30 x 200 cm, 2016 r.

**Pozorne
zakończenie IV,**
instalacja-video,
drewno, tv, kamera,
45 x 45 x 200 cm,
2000/2023 r.

Sława Artysty,
olej, płótno,
100 x 150 cm, 2023 r.

Wybrane Praktyki Stoickie
(kadry z filmu),
video, 5:30 min, 2023 r.

Korzenie szczęścia, olej na płótnie,
100 x 260 cm, 2022 r.

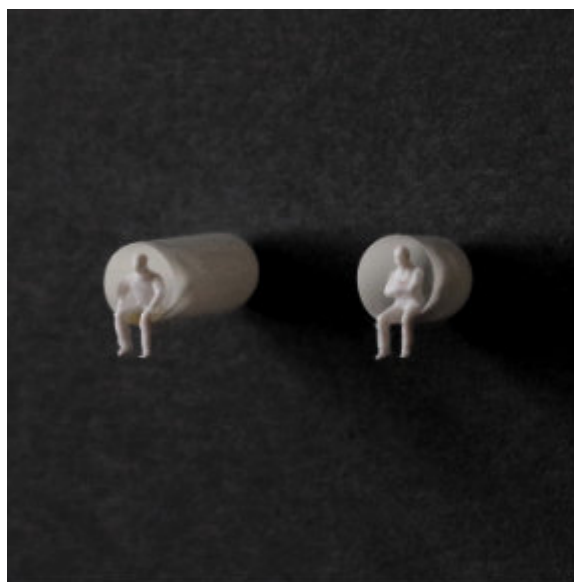

Korzenie szczęścia (detal),
olej na płótnie,
100 x 260 cm, 2022 r.

Magdalena Maros

Kroniki tramwajowe, instalacja,
120 x 240 x 4 cm, 2023 r.

Mędrzy,
13 x 13 cm, 2020 r.

Równowaga,
13 x 13 cm, 2020 r.

Joanna Młacka

Żywot roślin (tryptyk uchylony),
olej na płótnie, 120x240 cm, 2014 r.

Żywot roślin (tryptyk zamknięty),
olej na płótnie, 120 x 240 cm, 2014 r.

Świeca z piór,
olej, akryl, na płótnie,
100 x 150 cm, 2023 r.

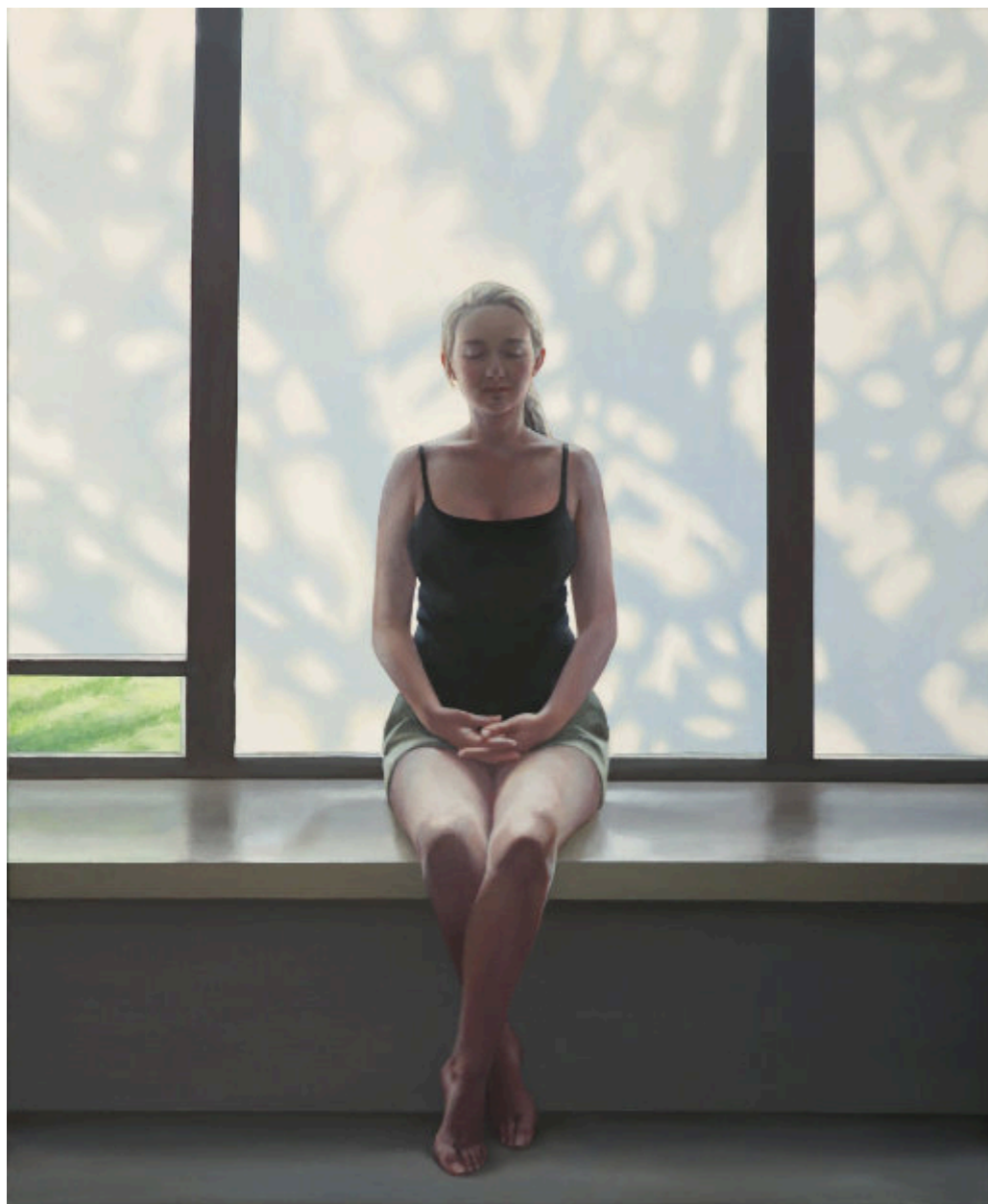
Koperta z piór,
olej, akryl na płótnie,
100 x 150 cm, 2023 r.

Adam Nehring

Klin (Na tej ziemi, pod tym niebem...),
akryl, drewno, tektura,
35 x 150 x 44 cm, 2020 r.

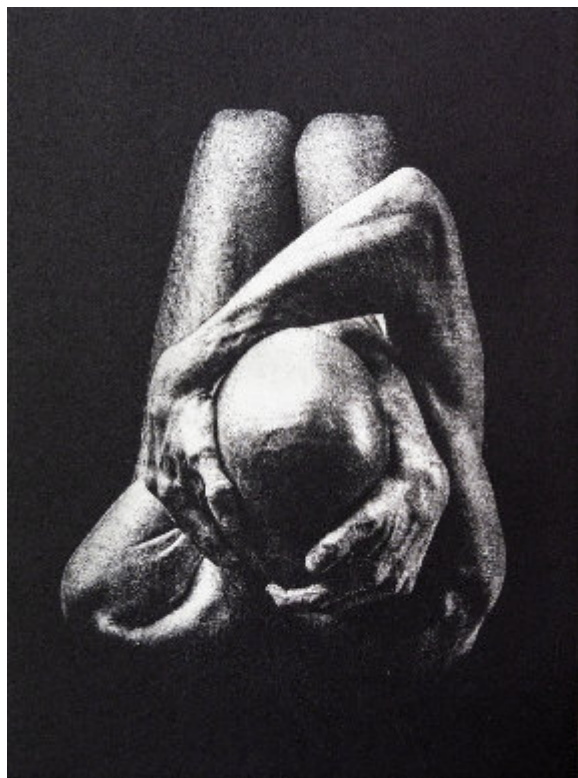

Figury medytacyjne - Uważność,
olej na płótnie,
120 x 100 cm, 2020 r.

Piotr Pandyra

Własny pokój,
tkanina, druk, haft,
230 x 125 x 35 cm, 2022 r.

Drop, druk wklęsły,
20 x 15 cm, 2023 r.

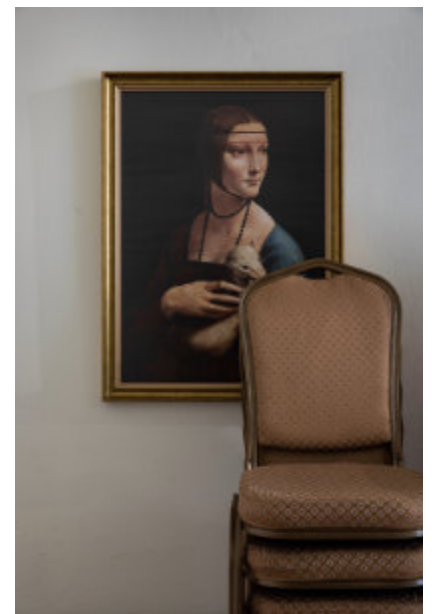
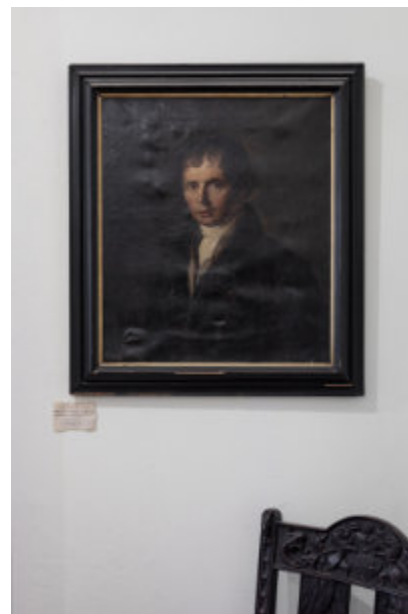
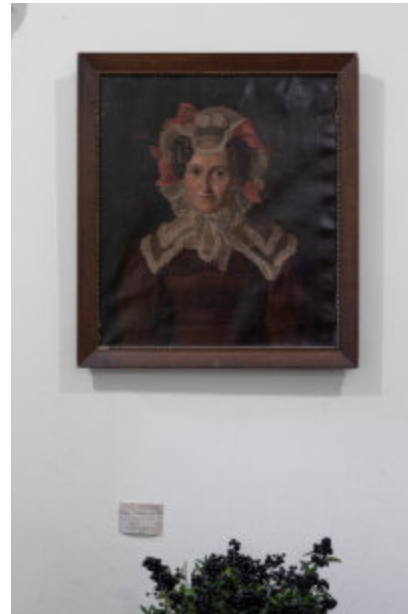

Shell, druk wklęsły,
70 x 90 cm, 2022 r.

Joanna Pawlik

bez tytułu (ołówek),
fotografia, 70 x 50 cm, 2013 r.

Przemiany z cyklu **Zmiana**,
animacja poklatkowa, 1920x1080,
2:00 min, 2022 r.

Nieimienny,
ceramika, 55 x 46 x 60 cm, 2009 r.

Ja drzewo, wideo, 1 min, 2021 r.

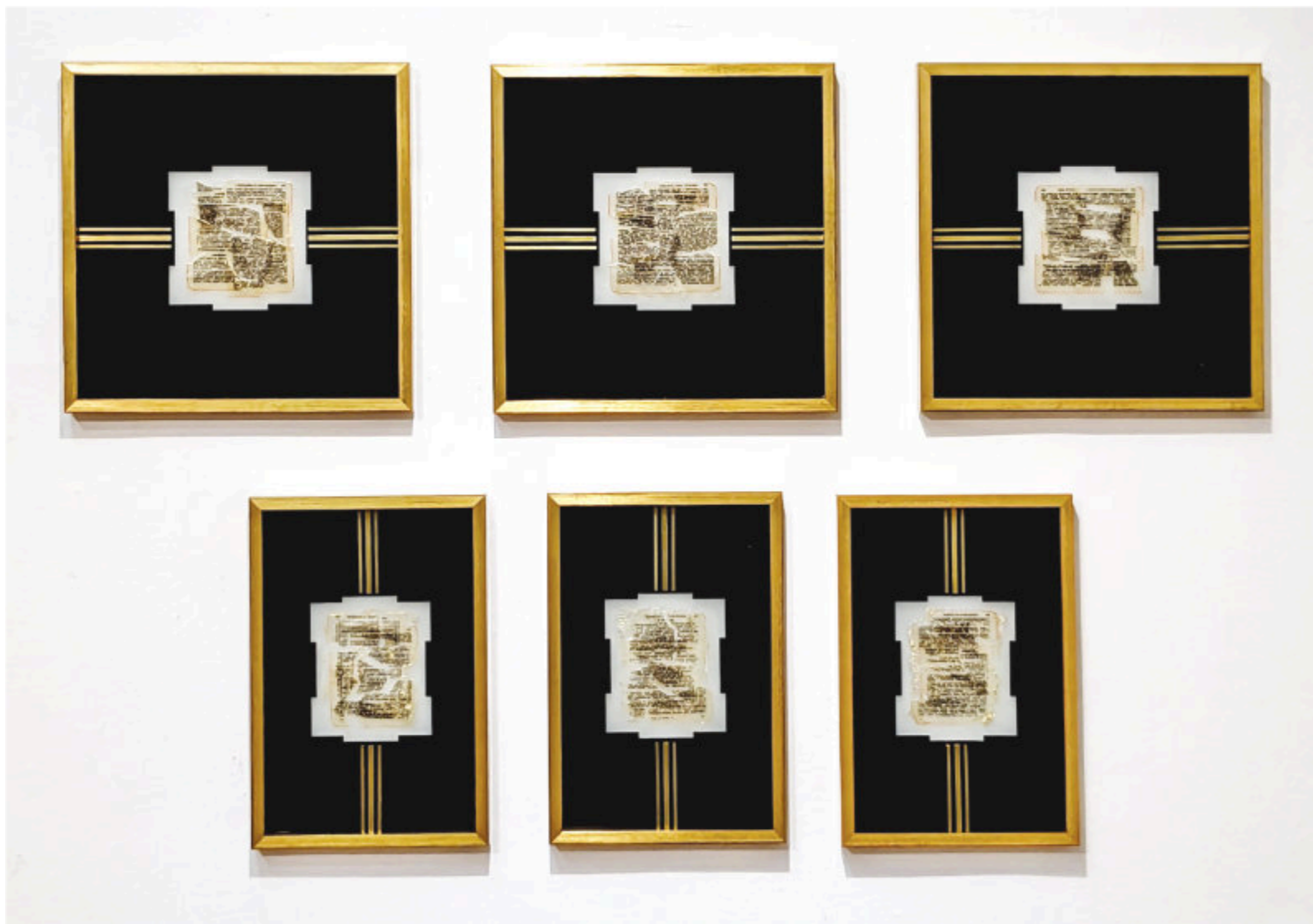

Life work balance,
instalacja, 170 x 150 x 50 cm, 2023 r.

Michał Prażmo

Friday feast,
olej na płótnie, 120 x 100 cm, 2022 r.

Strefa ciszy,
cykl sześciu prac, szkło rzeźbione i żywcowane,
3 prace 32 x 32 cm + 3 prace 32 x 22 cm, 2023 r.

Anna Radzimińska

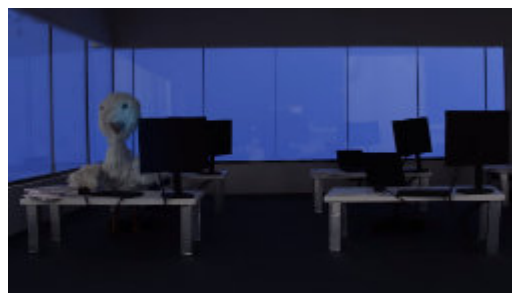
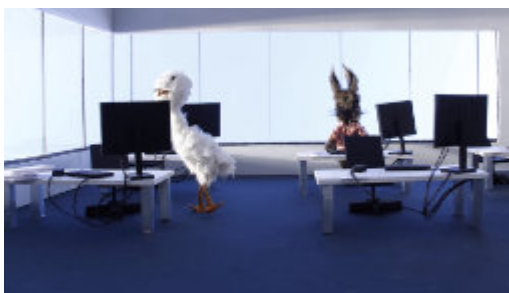
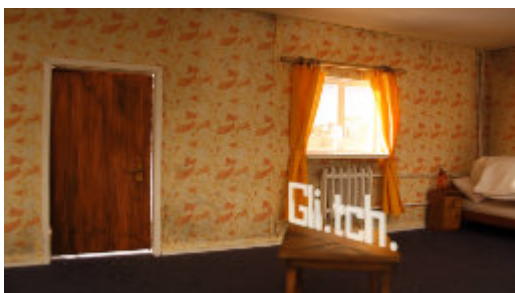
Cokół Próba 1,
video, 4:41 min, 2023 r.

Cokół,
obiekt, 56 x 55 x 55 cm, 2023 r.

Krajobrazy przerwane 7,
technika własna na drewnie,
70 x 50 cm, 2018 r.

Mikołaj Sęczawa

Glitch (kadry z filmu), animacja lalkowa, 3:34 min, 2014 r.

#Projektniebo,
instalacja, 2020 r.

Ida Stańczyk

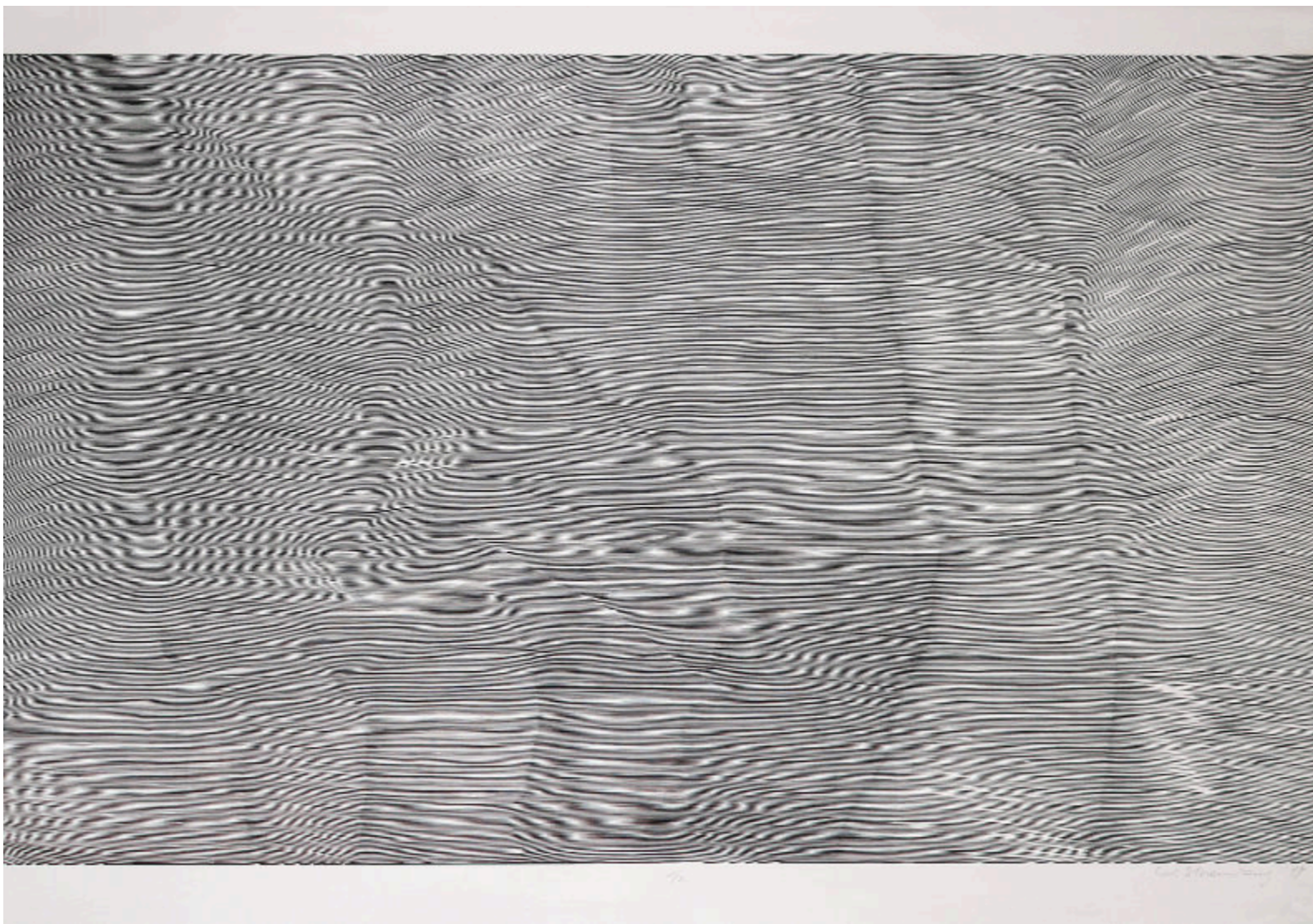

Melancholia III, olej na płótnie, 200 x 250 cm, 2022 r.

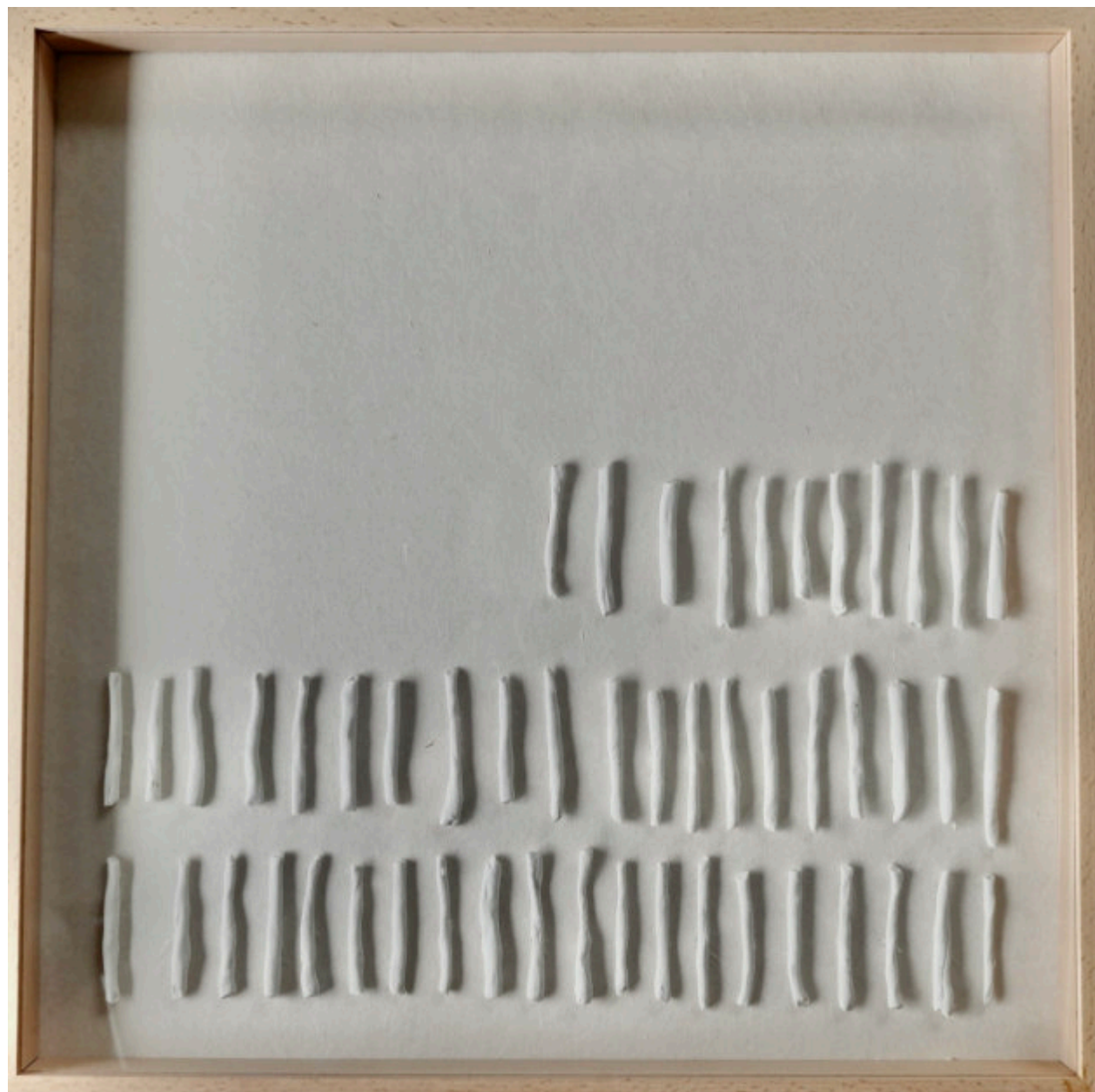

A.H.,
intaglio, 100 x 70 cm, 2020 r.

Wawrzyniec Strzemieczny

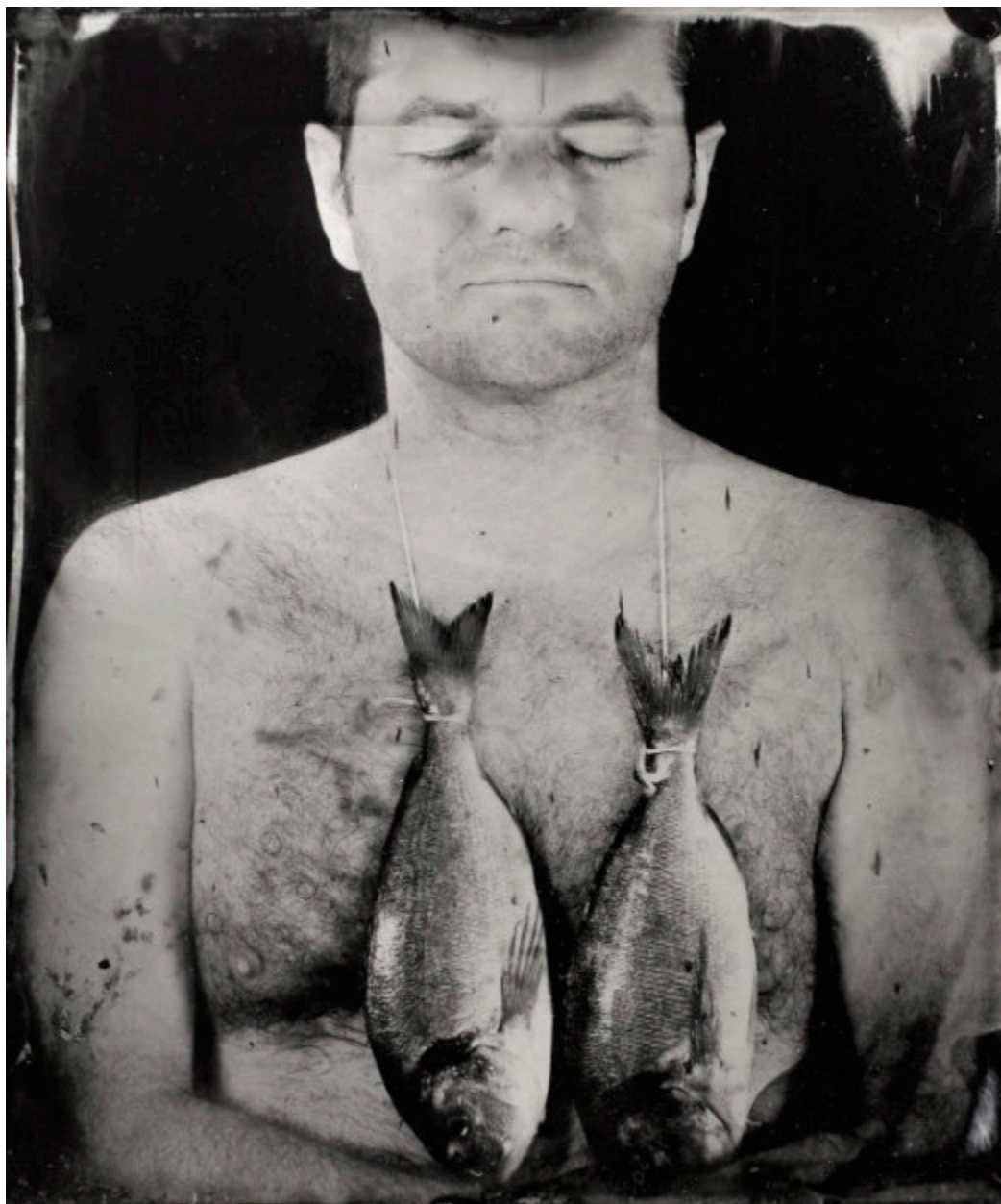

Znaj siebie samego,
linoryt, 61 x 99,5 cm, 2019 r.

Policzone 1,
technika własna,
50 x 50 cm, 2021 r.

Marek Szyryk

bez tytułu,
fotografia,
95 x 79 cm, 2015 r.

Kogucik z Borodzianki z cyklu **DOM**,
ołówek na papierze,
146 x 64 cm, 2022 r.

MAZURKI z cyklu **DOM**,
ołówek na papierze,
146 x 64 cm, 2015 r.

Autochtoni z cyklu **DOM**,
ołówek na papierze,
146 x 64 cm, 2015 r.

Weronika Tomaszewska

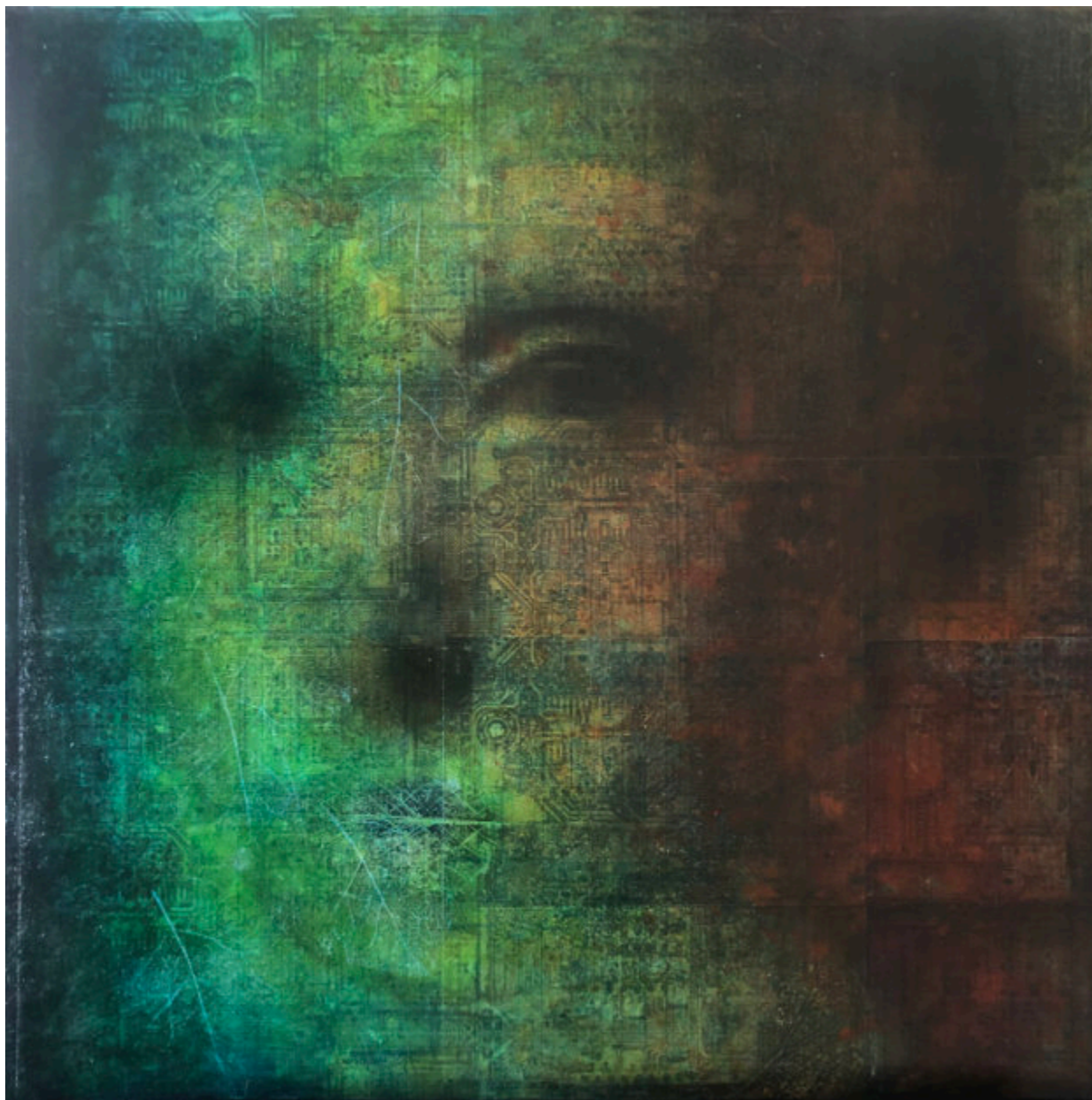

PUSTKA,
gobelin, 140 x 100 cm, 2023 r.

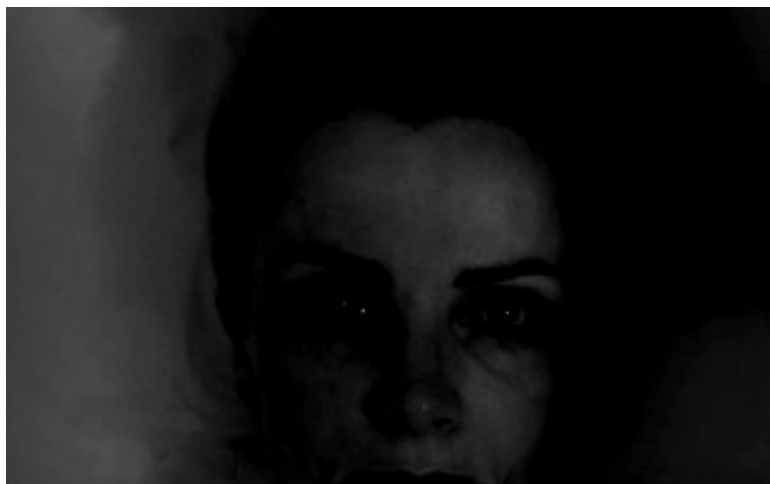
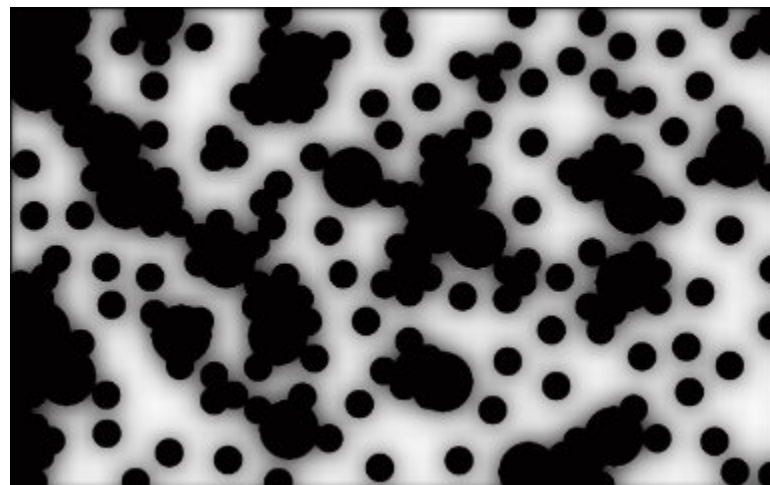
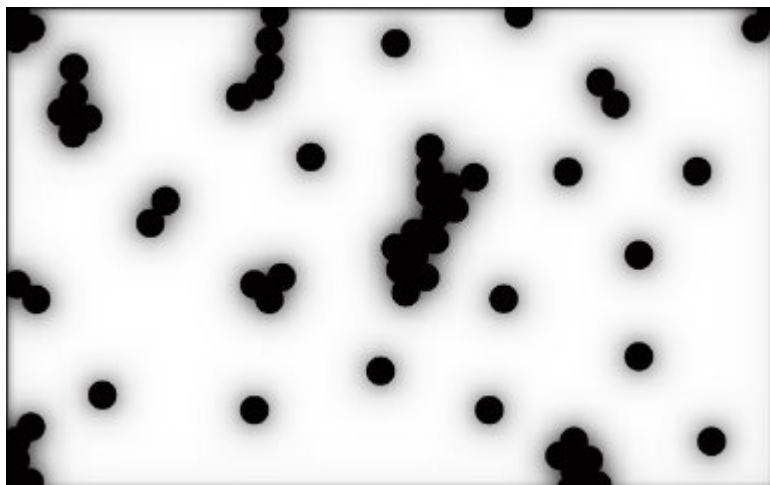

deleted selfie z cyklu **PIXEL II**,
akwarela na
zagruntowanej desce,
30 x 30 cm, 2020

Viola Tycz

CyberneTyczne 9,
akryl, 50 x 50 cm, 2023 r.

Flussigkeit (kadry z filmu),
video, 2:00 min, 2020 r.

Kamila Wojciechowicz-Krauze

Mr Zen, technika mieszana,
148 x 80 x 80 cm, 2021 r.

bez tytułu(I),
olej na płótnie,
100 x 90 cm, 2022 r.

Marcin Ziółkowski

323 sąd ostateczny,
olej na płótnie, 130 x 120 cm, 2021 r.

Uczestnicy wystawy pokonkursowej

Paulina Araszkiewicz, absolwentka Wydziału Scenografii ASP w Warszawie. W swojej działalności skupia się na interdyscyplinarności oraz poszukiwaniu indywidualnych, eksperymentalnych środków wyrazu, które pozwolą jej jak najlepiej opowiedzieć osobiste historie, często mające szerszy społeczny kontekst.

Uczestniczka Praskiego Quadriennale (2019), nominowana do Nagrody Scenograficznej im. Jerzego Moskala (2018). Laureatka III Międzynarodowego konkursu na koncepcję i realizację lalki / animowanego obiektu / formy teatralnej „Animatus” (2020). Jej dyplom magisterski był prezentowany na wystawie Upcoming - wybrane dyplomy Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Nagradzana stypendium Rektora ASP w Warszawie (2017/2018 i 2018/19).

Poza działalnością artystyczną jest autorką i współautorką kostiumów i scenografii do filmów, teledysków i widowisk teatralnych. Współpracowała m.in. z Ralphem Kamińskim, Katarzyną Nosowską, Natalią Szroeder, Teatrem Ochoty oraz Wytwórnią Filmów Dokumentalnych i Fabularnych.

Tomasz Barczyk, ur. w 1975 r. w Chełmie. Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych im. C. K. Norwida w Lublinie ukończył w 1995 na specjalności snycerstwo. Studia w latach 1996 – 2001 na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu na Kierunku Grafika. Dyplom z wyróżnieniem w 2001 roku, uhonorowany Medalem Tymona Niesiołowskiego za najlepszy dyplom artystyczny. Od 2002 wykładowca w Katedrze Grafiki w macierzystej uczelni w Toruniu, obecnie na stanowisku profesora uczelni. Twórczość w zakresie malarstwa, grafiki artystycznej, zajmuje się również wizualną poezją automatyczną. Prace nagradzane i wyróżniane w konkursach m.in. nagroda w XII Międzynarodowym Konkursie im. Józefa Gielniaka, wyróżnienie w 7. Triennale Grafiki Polskiej, czy X Quadriennale Drzeworytu i Linorytu Polskiego.

Jego prace znajdują się m.in. w zbiorach publicznych Galerii 72 Muzeum w Chełmie, Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu, Muzeum Okręgowego w Bydgoszczy, Muzeum Okręgowego w Toruniu, Muzeum Karkonoskie w Jeleniej Górze, oraz w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą. W dorobku artystycznym ma kilkanaście wystaw indywidualnych.

Andrzej Brzegowy, ur. w 1962 r. w Radomiu. Studia w latach 1987-1992 na Wydziale Grafiki Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych (obecnie ASP) w Łodzi. Dyplom w 1993 roku, w pracowni drzeworytu prof. Andrzeja Bartczaka, aneks w pracowni malarstwa prof. Juliusza Narzyńskiego. W 1994 roku został zatrudniony w Wyższej Szkole Inżynierskiej (obecnie Uniwersytet Radomski). Prowadzi zajęcia z rysunku i grafiki warsztatowej na Wydziale Sztuki.

Brał udział w ok. 80 wystawach zbiorowych (w tym Niemcy, Czechy, Słowacja, Litwa, Szwajcaria) oraz zorganizował 11 wystaw indywidualnych (m.in. Sieradz, Kielce, Busko-Zdrój, Sandomierz, Łódź, Radom, Przemyśl, Kraków, Ostrowiec Św.). Twórczość w zakresie malarstwa, grafiki, rysunku i rzeźby. Píše także teksty o sztuce i krótkie formy literackie. Jest redaktorem rocznika „Arteria”, pisma wydawanego przez Wydział Sztuki.

Artur Chrzanowski, ur. 1973 r. w Wyszku. Absolwent Liceum Sztuk Plastycznych im. Artura Grottgera w Supraślu. W latach 1995-2001 studiował na Wydziale Edukacji Wizualnej Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Od 2001 roku pracuje w macierzystej uczelni w Instytucie Fotografii i Multimedii.

Wystawiał swoje prace w kraju (m.in.: w Elblągu, Gorzowie Wielkopolskim, Białymstoku, Gdańsku, Poznaniu, Warszawie, Toruniu, Piotrkowie Trybunalskim, Krakowie, Zakopanem, Orońsku, Częstochowie, Zbąszyniu i Łodzi) oraz zagranicą (m.in.: w Niemczech, Danii, Bułgarii, Francji, Ukrainie, Rumunii, Włoszech, Kirgizji i Korei Południowej).

Zajmuje się obrazem fotograficznym, wideo, intermedialnymi działaniami site-specific oraz animacją kultury. Bierze udział oraz w działaniach interdyscyplinarnych, łączących muzykę tradycyjną, literaturę i sztuki wizualne, realizuje projekty artystyczne i społeczne. Jest zaangażowany w badanie historii łódzkiej ASP, współtworzył wystawy i wydarzenia przygotowywane na bazie archiwaliów.

Był kuratorem wystaw przygotowanych dla Festiwalu Łódź 4 Kultur, Międzynarodowego Triennale Tkaniny, Międzynarodowego Festiwalu Fotografii w Łodzi, Centrum Dialogu im. Marka Edelmana. W 2014 r. otrzymał nagrodę łódzkiego Plastra Kultury za Wystawę Roku Getto XXI (70. rocznica likwidacji Litzmannstadt Getto), a w 2015 za wystawę Bałuty XXI (100. rocznica przyłączenia Bałut do Łodzi).

Prace w zbiorach m.in.: Muzeum Sztuki w Łodzi, Miejskiej Galerii Sztuki w Łodzi, Muzeów Narodowych w Krakowie i Warszawie, Tennoji – MiO w Japonii, Pinhole Resource Collection w USA, Art. Space UNESCO A.pORT w Korei Płd., i w kolekcjach prywatnych.

Michał Chudzicki, absolwent Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, wydział malarstwa 2006 - 2011. Dyplom pod kierunkiem prof. Leszka Misiaka w 2011 roku. Od 2011 roku kreował postać wymyślonego przez siebie artysty - Bruno Larka (1901 - 1936).

W jego wcześniejszych pracach, głównie w malarstwie i kolażu, można odnaleźć inspiracje awangardą XX wieku - dadaizmem, surrealizmem, konstruktywizmem, a także wątki zaczerpnięte z historii sztuki - od średniowiecza po współczesność i popkulturę.

Anna Czarnota, ur. w 2000 r. Studiuje malarstwo na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (IV rok). W swojej twórczości skupia się na zaobserwowanych obiektach, zjawiskach i własnych doświadczeniach. Tworzy przede wszystkim w technikach malarskich i rysunkowych. Zawodowo zajmuje się grafiką komputerową. Konkursy: Art Fight Club, Rzeszów, 2022 – I nagroda. CX Art, Kraków 2023 – I nagroda. Wystawy grupowe: Zimowy Salon Młodych, Galeria Zofii Weiss, Kraków, 2020, 2022. Rozgłosy, ArtBay, Kraków, 2021. CX Art, wystawa pokonkursowa, Balice, 2021, 2022, 2023. Czarne Złoto, Cracow Art Week, 2023.

Tomasz Drewicz, ur. w 1982 r. w Obornikach Wielkopolskich. Artysta, kurator, krytyk i animator kultury. W latach 2001 – 2005 studiował na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska na Politechnice Poznańskiej. W latach 2004 – 2009 na Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu. Ukończył studia na Wydziale Edukacji Artystycznej w dwóch specjalnościach: Promocja i Krytyka Sztuki oraz Pedagogika Sztuki. Dyplom w drugim zakresie (z Rzeźby) w pracowni prof. Marcina Berdyszaka. Od roku 2009 pracuje na macierzystej uczelni – obecnie na stanowisku adiunkta w I Pracowni Rzeźby i Działań Przestrzennych. W roku 2014 uzyskał stopień doktora sztuki.

Laureat stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Młoda Polska” w roku 2010 oraz Stypendium Artystycznego Miasta Poznania w roku 2011. Zrealizował kilka wystaw indywidualnych, między innymi „Zdąlenie losowe” w BWA Ostrowiec, „Rozbrojenie jaźni” w BWA w Olsztynie czy „Komfort termiczny” w MCSW „Elektrownia” w Radomiu oraz „Ciepłem” i „Zaraz wracam” w Galerii AT w Poznaniu. Brał również udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą. Publikuje teksty w magazynach polskich i zagranicznych.

W swojej praktyce artystycznej zajmuje się przede wszystkim instalacją i obiektem. Często sięga również po inne media takie jak: fotografia, wideo, a czasem również performance. Swoje realizacje nazywa „zdarzeniami”, a do ich współtworzenia często zaprasza odbiorców. W swoich ostatnich pracach rozpatruje zagadnienia związane z problematyką Wolności i Wolnej Woli. Mieszka i pracuje w Poznaniu.

Agnieszka Dutka, urodziła się i mieszka w Krakowie, gdzie w 1982 r. ukończyła Wydział Grafiki w Akademii Sztuk Pięknych. W latach 1993 do 2009 pracowała w Gazecie Wyborczej w Krakowie na stanowiskach grafika, potem operatora DTP (projektowanie stron gazetowych w layocie i autorskich). Obecnie doktor habilitowany w dyscyplinie sztuki pięknej, profesor w Instytucie Designu w Uniwersytecie Pedagogicznym w Krakowie. Laureatka m.in. nagrody (premio speciale) na Premio Internazionale Biella per l'incisione 1993 we Włoszech oraz nagrody na II Międzynarodowym Biennale Grafiki Cyfrowej Gdynia 2010. Artystka identyfikowana z obszarem abstrakcyjnej grafiki poszerza swoje pole działań artystycznych o inne strategie stosowane we współczesnej sztuce, publikowała także teksty literackie. W ostat-

nich latach Agnieszka Dutka włącza do praktyki artystycznej fragmenty tekstów w postaci rękopisów czy maszynopisów. Pracując m.in. nad własnymi odziedziczonymi archiwaliimi, poprzez poszerzoną refleksję nad znaczeniem słowa i znaku w obrazowaniu i działaniu plastycznym, szuka związków narracyjnych i formalnych między tekstami i artefaktami odległymi od siebie w czasie i w formie. Wciąż uprawiając grafikę (wkłęsłodruk i techniki cyfrowe), zwraca się w stronę projektów intermedialnych, jako bardziej adekwatnej formy dla idei z pogranicza dokumentu i sztuki (wystawa „MIEJSCA|TRWANIE” z 2021 roku pokazana w Międzynarodowym Centrum Sztuk Graficznych w Krakowie oraz realizowany obecnie projekt „Pokój Renaty”).

Marek Elsner, ur. w 1982 r. w Gorzowie Wielkopolskim. Absolwent Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Gorzowie Wlkp. W 2008 r. ukończył studia na Wydziale Rzeźby na ASP w Gdańsku w pracowni prof. Sławoja Ostrowskiego (aneks w pracowni Ceramiki Artystycznej). Obecnie pracuje jako asystent w Pracowni Medalierstwa i Małych Form Rzeźbiarskich na Wydziale Rzeźby i Intermediów ASP w Gdańsku.

Uczestnik wielu plenerów, indywidualnych i zbiorowych wystaw, projektów artystycznych w kraju i zagranicą (m.in. w Japonii, Niemczech, Hiszpanii, Portugalii, Ukrainie, Czechach, Szwajcarii, Rosji, Turcji i na Litwie).

Działa głównie w obrębie rzeźby, ceramiki artystycznej i małej formy rzeźbiarskiej. Tworzy formy organiczne jak i mocno związane z aktywnością człowieka. Inspiracji dostarcza mu obserwacja ludzkich zachowań względem drugiej jednostki. Zajmuje się figuracją, abstrakcją, tworzeniem obiektów krytycznych jak i rysunkiem.

Katarzyna Fober, ur. w 1984 r. w Cieszynie. W 2004 r. ukończyła Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara w Zakopanem. Pracę dyplomową „Modlitwa” obroniła w 2011 r. z wyróżnieniem dziekańskim na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, w pracowni prof. Antoniego Janusza Pastwy. Od 2011 r. prowadzi pracownię Rzeźby na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Autorka wystaw indywidualnych w Polsce, uczestniczka wystaw zbiorowych oraz sympozjów rzeźbiarskich w Polsce i zagranicą. Jej prace znajdują się w kolekcjach sztuki w Czechach, na Słowacji, w Niemczech i Włoszech.

Realizacje plenerowe „Sacrum” i „Kamień milowy” znalazły stałe miejsce w przestrzeni miejskiej Moritzburga (Niemcy) i Jablunkova (Czechy). Autorka pomnika upamiętniającego Krystynę Bochenek zrealizowanego dla miasta Katowice (2022).

Grzegorz Frydryk, ur. w 1976 r. w Rzeszowie. Absolwent Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Rzeszowie. W latach 1997 – 2002 studia w Instytucie Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego. Dyplom w 2002 roku w Pracowni Malarstwa prof. Ireny Popiołek – Rodzińskiej oraz w Pracowni Grafiki prof. Andrzeja Pietscha. Od roku

2006 asystent w Zakładzie Grafiki Warsztatowej na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego w Pracowni Druku Wklęsłego prof. Włodzimierza Kotkowskiego, a następnie w Pracowni Druku Wypukłego prof. Krzysztofa Skórczewskiego. W 2012 roku doktorat na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Obecnie adiunkt w Pracowni Druku Wypukłego w Zakładzie Grafiki Instytutu Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego. Zajmuje się grafiką, rysunkiem i malarstwem. Autor opracowań graficznych książek i tomów poetyckich. Członek stowarzyszenia literacko – artystycznego „Fraza” oraz Stowarzyszenia Międzynarodowego Triennale Grafiki w Krakowie. W 2018 roku otrzymał Wyróżnienie Honorowe Instytutu Pamięci Narodowej w konkursie „Obraz, Grafika, Rysunek, Rzeźba Roku” organizowanym przez BWA Rzeszów. W 2021 roku otrzymał II nagrodę w konkursie KOLAŻ - ASAMBLAŻ organizowanym przez BWA w Olkuszu. Udział w wystawach zbiorowych międzynarodowych oraz w wystawach ogólnopolskich.

Paulina Gajewska. Rysownicza i ekslibricjonistka z Katowic. Absolwentka Wydziału Sztuki i Nauk o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego, ukończyła kierunek Grafiki z oceną celującą. Otrzymała medal honorowy na EX DIGITALIS Salon 2019 oraz wyróżnienie honorowe na II Ogólnopolskim Biennale Rysunku 2021 „Czas Ruch Przestrzeń”. Swoje prace prezentowała również na m.in. 3 Międzynarodowych Triennialach Rysunku Studentów 2019, XII edycji Międzynarodowego Konkursu na Ekslibris w Gliwicach 2019 czy XVII edycji International Ex Libris Competition Ruse 2021. Jej praca została również zaprezentowana w prestiżowym albumie Deg Jahrbuch 2021 stowarzyszenia Deutsche Exlibris-Gesellschaft.

Małgorzata Gorzelewska-Namiota, ur. 1984 r. w Chełmie. Studiowała malarstwo i grafikę warsztatową na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. W 2008 r. obroniła tytuł magistra sztuki z grafiki warsztatowej pod kierunkiem prof. Artura Popka. Od 2012 r. realizowała przewód doktorski z malarstwa pt. „Wycinki wspomnień. Formy zapisu przeszłości” pod kierunkiem prof. Stanisława Baja na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Tytuł doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych, dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne obroniła w 2014 r. Zatrudniona na Wydziale Artystycznym UMCS na stanowisku adiunkta w Katedrze Intermediów i Rzeźby. Brała udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych i zorganizowała 9 wystaw indywidualnych. Jest laureatką nagród i wyróżnień m.in.: Wyróżnienie Honorowe w „7. Międzynarodowe Biennale Miniatury” – Częstochowa (2012); I Nagroda na „Biennale Młodych – Piękne Sztuki” – Radomsko (2012); Nagroda Prezesa ZPAP Okręgu Bydgoskiego w II Ogólnopolskim Konkursie Malarskim im. Leona Wyczółkowskiego, Bydgoszcz (2016); Nagroda Prezydenta Miasta Radomia w „Ogólnopolskim Biennale Sztuki – 44. Salonie Zimowym” – Mazowieckie Centrum Sztuki Współczesnej „Elektrownia” w Radomiu (2016). Stypendystka Marszałka Województwa Lubelskiego w dziedzinie

Kultury i Twórczości Artystycznej. Jej prace znajdują się w zbiorach zarówno państwowych jak i prywatnych w Polsce oraz za granicą. Działa na pograniczu obiektu i malarstwa. Często wychodzi poza prostokątny kształt podobrazia, wprowadza wielopłaszczyznowe elementy i trójwymiarowe kompozycje. Jej obrazy naznaczone są wątkiem osobistym. Czerpie inspiracje z własnych doświadczeń i wspomnień z czasów dzieciństwa. W jej pracach pojawiają się osoby najbliższe.

Jerzy Hejnowicz, ur. w 1962 r. w Poznaniu. Studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych (obecnie UAP) w Poznaniu w latach 1985 – 1990 na Wydziale Malarstwa Grafiki i Rzeźby. Dyplom w zakresie grafiki warsztatowej. Od 1990 roku związany zawodowo z macierzystą uczelnią pełniąc od 2007 roku funkcję kierownika XIV Pracowni Rysunku. Działalność artystyczna w zakresie: grafiki warsztatowej, rysunku, sztuki obiektu i instalacji, fotografii, działań intermedialnych. Od 1988 roku zrealizował kilkadziesiąt wystaw indywidualnych, brał udział w kilkudziesięciu pokazach zbiorowych w kraju i poza jego granicami m.in.: Niemcy, Rosja, Węgry, Wielka Brytania, Włochy, Szwecja, Izrael, Macedonia.

Artur Janasik / Rutra Kisanaj, ur. w 1990 r. w Sosnowcu, wychowany w Dąbrowie Górniczej. Studiował na Wydziale Artystycznym Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie na kierunku Edukacja Artystyczna w zakresie sztuk plastycznych. W 2012 roku obronił dyplom z wynikiem bardzo dobrym w pracowni malarskiej prof. Tadeusza Rusa oraz zrealizował aneks z grafiki warsztatowej u dr hab. Krzysztofa Pasztuły. Użył dyplom magisterski z wyróżnieniem w pracowni malarstwa prof. Tadeusza Rusa. Od października 2014 roku jest doktorantem z dyscypliny sztuki pięknej na macierzystej uczelni. Prace doktorską rozwija w Pracowni Interdyscyplinarnej u prof. Krzysztofa Kuli z dyscypliny performance art. Pełnił rolę jako kurator w Galerii 36,6 w Instytucie Sztuki w Cieszynie w okresie od 2014 – 2016 roku. Od września 2015 – 2022 roku był nauczycielem rysunku i malarstwa w Liceum Plastycznym w Wodzisławiu Śląskim. Był organizatorem dwóch edycji festiwalu artystycznego „Żytstooock”. W swojej twórczości wypowiada w dyscyplinie performance art. Od 2022 roku mieszka w Berlinie w poszukiwaniu inspiracji.

Ewa Janus studiowała na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w latach 1986-1991 oraz Accademie di Belle Arti w Rzymie 1994-1995. Dyplom pod kierunkiem prof. Stefana Borzęckiego w 1991 r. Zajmuje się szeroko rozumianą sztuką reliefu, małą formą rzeźbiarską, medalierstwem, rysunkiem. Współpracuje przy realizacji krajowych i międzynarodowych projektów artystycznych takich jak Projekt Transgranicznej Sieci - Cross Border Network of History and Arts gdzie od wielu lat prowadzi międzynarodowe warsztaty projektowo - artystyczne – sztuka papieru. Redaktor monografii i tekstów o sztuce. W

latach 2008-2014 była członkiem Rady Programowej Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Członek i współzałożyciel Stowarzyszenia Twórców Nauki i Kultury „Episteme” oraz „Disputationes Academicæ”. Obecnie prowadzi pracownię Rzeźby II na macierzystym Wydziale Rzeźby.

Bo Jaroszek, artysta (nie tylko) wizualny. Jego prace kontestują tradycyjne postrzeganie twórczości. Przyjmując hybrydyczne formy eksplorują granice pozwalając przenikać się różnym dyscyplinom aktywności twórczej – sztukom wizualnym, nauce, muzyce, poezji, performansowi. Eksperymentuje z materia i narzędziami sztuki. Píše i publikuje poezję, felietony, odezwy, satyrę. Tworzy i publikuje haiku i haigi. Od wielu lat jest wykładowcą fotografii oraz jurorem konkursów fotograficznych, diaporamowych, poetyckich i laureatem nagród i wyróżnień w międzynarodowych i krajowych konkursach fotograficznych, literackich oraz haiku. Absolwent Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, Warszawskiej Szkoły Filmowej oraz Państwowej Szkoły Muzycznej im. J. Elsnera w klasie oboju. Członek Rzeczywisty Fotoklubu RP, Stowarzyszenia Autorów Polskich, Partii Dobrego Humoru, Federation Internationale de l'Art Photographique (FIAP - Francja), The Royal Photographic Society (Wielka Brytania). Członek Polskiego Stowarzyszenia Haiku, uczestnik szkoły haiku klasycznego KUZU. 27 wystaw indywidualnych, 9 performansów, 170 wystaw zbiorowych. Mieszka w Bielsku-Białej.

Ewa Jaworska, ur. w 1973 r. Wykształcenie: 1995 - 2000: Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, Filia w Katowicach, Wydział Grafiki. Dyplom z grafiki warsztatowej w pracowni prof. Adama Romaniuka oraz z rysunku w pracowni prof. Zbigniewa Blukacza. Obrona pracy dyplomowej: 30 czerwiec 2000 z wyróżnieniem.

Przemysław Jeźmirski, ur. w 1985 r., twórca reinterpretujący zjawiska codzienne, z zachowaniem ich unikatowości i charakterystyki w refleksji nad nimi. Postrzegany jako „trickster” manipulujący współczesnymi wątkami społeczno - kulturowymi. Jego metoda pracy to aleatoryczny proces poznawczy realizowany poprzez dynamicznie modyfikowaną akcję / działanie twórcze, których wynikiem zaskakuje. Najczęściej samego autora działań. Absolwent katowickiej ASP. Doktor sztuki. Łowca przygód na świeżym powietrzu - w górach i lasach.

Anna Jędrzejec, ur. w 1986 r. w Warszawie, ukończyła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w 2010 roku. Tam też uzyskała tytuł magistra na Wydziale Grafiki. Dyplom zrealizowała w Pracowni Ilustracji prof. Zygmunta Januszewskiego tworząc autorską książkę dla dzieci. Aneks do dyplomu stworzyła w Pracowni Tkaniny Artystycznej prof. Doroty Grynczel na Wydziale Malarstwa, w technice batiku. Tytuł doktora sztuk w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne uzyskała w 2019 roku na Wydziale Artystyczny pod opieką prof.

Ewy Zawadzkiej z Pracowni działań multigraficznych na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Jest adiunktem na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, gdzie poza prowadzeniem zajęć z podstaw rysunku i malarstwa prowadzi też wykłady i warsztaty z batiku i monotypii. Dodatkowo stworzyła autorski program nauczania typografii i liternictwa dla Wydziału Scenografii ASP w Warszawie oraz dla Kierunku Fotografia w Warszawskiej Szkole Filmowej. Na przestrzeni wielu lat współpracowała też z kilkoma innymi ośrodkami edukacyjnymi i artystycznymi.

Pracuje zawodowo jako grafik tworząc książki, albumy, katalogi, plakaty, zaproszenia, okładki i layouty dla Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Państwowego Instytutu Wydawniczego, Wydawnictwa RYTM, Wydawnictwa Oficyna Foksal, Wydawnictwa RM i Eremis. Tworzy ilustracje do książek i gier planszowych m.in. dla Wydawnictwa RM i Polskiego Komitetu Olimpijskiego oraz projektuje i ilustruje dla firmy Pułdonienudno. W ramach twórczości zajmuje się batikiem, tkaniną artystyczną, grafiką warsztatową i projektową oraz multimediami.

Tomasz Kawełczyk, ur. w 1980 r. w Łodzi. Studiował na Wydziale Grafiki i Malarstwa w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. W 2006 r. obronił dyplom z wyróżnieniem w Pracowni Drzeworytu prowadzonej przez prof. Andrzeja Bartczaka oraz Pracowni Rzeźby prowadzonej przez prof. Aleksandra Hałata. W 2009 r. został zatrudniony na stanowisku asystenta prof. Lesława Miśkiewicza w Pracowni Podstaw Kompozycji 2 w macierzystej uczelni. W 2017 r. obronił pracę doktorską. Od 2020 pełni funkcję prodziekana na Wydziale Sztuk Pięknych łódzkiej ASP.

Twórczość Kawełczyka związana jest głównie z techniką drzeworytu oraz rzeźbą. W 2012 roku przebywał w rezydencji artystycznej w Japonii gdzie studiował tradycyjną, japońską technikę drzeworytu barwnego Mokuhanaga. Od tamtej pory aktywnie dzieli się zdobytą wiedzą prowadząc warsztaty, organizując wykłady i pokazy. Do najważniejszych zaliczyć można warsztaty towarzyszące wystawie drzeworytów japońskich „Droga do Edo” przeprowadzone w Muzeum Narodowym w Warszawie czy mające miejsce w Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha podczas wystawy „Japońska układanka”.

W latach 2014 - 2015 realizował prace badawcze poświęcone metodzie tworzenia barwnych odbitek drzeworytniczych japońską metodą druku farbami wodnymi. W pracy z 2019 roku Kawełczyk w swoich badaniach skupił się na połączeniu autorskich drzeworytów i systemu japońskich ekranów parawanowych Byobu w przestrzenne obiekty graficzne.

Grafiki Tomasza Kawełczyka znajdują się z zbiorach prywatnych i muzealnych w Polsce, Japonii, Kanadzie, Brukseli i Wielkiej Brytanii. Laureat wielu nagród i wyróżnień krajowych i zagranicznych.

Paweł Kiełpiński, absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Poznaniu. Od 1995 r. związany z Uniwersytetem Artystycz-

nym im. M. Abakanowicz w Poznaniu gdzie pracuje jako Profesor UAP.

Artysta pracujący w obszarze tkaniny artystycznej, malarstwa, rysunku oraz fotografii. W dorobku artystycznym autora odnaleźć można realizacje wykonane w tradycyjnej technice tkackiej, jak również prace oparte na eksperymentach technologicznych z wykorzystaniem różnorodnych materiałów. Autor cyklu „Anatomia przestrzeni”, cyklu „Powierzchnie przestrzeni” oraz „Obiekty autonomiczne” i serii: „Itemy”, „Instrumenty autonomiczne” czy „Obiekty nierozpoznane” - bazujących na relacjach pomiędzy strukturą i płaszczyzną obiektu. Od 2019 autor skupił się na zagadnieniach „autonomiczności dzieła” i blisko z tym tematem związanego „myślenia materiału”. Laureat 13 nagród i wyróżnień za prace artystyczne przyznane głosami Jury w profesjonalnych konkursach krajowych i zagranicznych. Autor 11 wystaw indywidualnych oraz uczestnik ponad 80 wystaw międzynarodowych i ogólnopolskich.

Marzena Kolarz, ur. w 1979 r.; mieszka i pracuje w Krakowie. Artystka, fotografka, projektantka ubioru, nauczycielka. Zajmuje się głównie fotografią – niemal każdą dziedziną, bada jej zakres i możliwości. Szczególnie zainteresowana jest eksperymentem, fotografią kreacyjną, technikami historycznymi, fotografią otworkową, fotografią mody. Techniki fotograficzne stara się świadomie wykorzystać do budowania własnych, autobiograficznych opowieści.

W 2020 obroniła doktorat na Uniwersytecie Pedagogicznym w Krakowie, otrzymując tytuł doktora sztuk. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu, gdzie ukończyła studia licencjackie i magisterskie z zakresu fotografii.

Od prawie dwudziestu lat nauczycielka i wykładowczyni fotografii. Obecnie adiunkt w Instytucie Sztuki i Designu Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie oraz wykładowczyni w Krakowskich Szkołach Artystycznych.

Brała udział w kilkudziesięciu wystawach zbiorowych oraz około dwudziestu indywidualnych. Uczestniczyła w festiwalu i konferencji związanych z fotografią. Ma na koncie kilkadziesiąt nagród i wyróżnień w konkursach ogólnopolskich oraz międzynarodowych.

Łukasz Koniuszy, ur. w 1989 r. w Bytomiu. Aktualnie doktorant na Wydziale Sztuki i Nauki o Edukacji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W 2018 ukończył studia na kierunku: Grafika, specjalność: Grafika warsztatowa Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. Dyplom z wyróżnieniem zrealizował w Pracowni Druku Wklęsłego prof. Jana Szmatocha.

Od 2016 roku bierze czynny udział w ogólnopolskich oraz międzynarodowych przeglądach grafiki, rysunku oraz plakatu. Wziął udział w ponad 130 ogólnopolskich oraz międzynarodowych wystawach zbiorowych m.in. w Polsce, Chinach, Japonii, Bułgarii czy Tajlandii. Co więcej, otrzymał 20 nagród i wyróżnień. Ważniejsze z nich to m.in.

Druga Nagroda na IV Międzynarodowym Biennale Grafiki w Jassach (Rumunia, 2021) Główna Nagroda na III Międzynarodowym Triennale w Macau (Chiny, 2019), Trzecia Nagroda na XVIII Międzynarodowym Triennale Grafiki we Frechen (Niemcy, 2018) oraz Druga Nagroda na X Międzynarodowym Triennale w Kochi (Japonia, 2017).

W 2019 roku został zaproszony do udziału w miesięcznej rezydencji artystycznej w Guanlan Original Printmaking Base w Chinach.

Anna Kotkiewicz, artystka - projektantka, animatorka, ceramiczka zafascynowana materią gliny, jej właściwościami i symboliką. Praca nad tym materiałem to dla niej ciągła eksploracja i doświadczenie prowadzące do nowych rozwiązań technologicznych i wizualnych. W trakcie studiów organizowanych w ramach programu Erasmus+ miała okazję uczestniczyć w czteromiesięcznym kursie ceramiki w School of Art w Wolverhampton. W 2020 roku ukończyła studia wyższe na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika i otrzymała wyróżnienie za dyplom artystyczny, który został zaprezentowany w 2021 roku na wystawie w Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu. Naukę kontynuowała na stażu w pracowni ceramicznej na Łotwie. W 2021 roku podjęła studia drugiego stopnia na kierunku Sztuka i Wzornictwo Ceramiki na ASP we Wrocławiu.

Agnieszka Kryjomska, ur. w 1987 r. w Krakowie. Ukończyła grafikę na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie dyplomem z rysunku 2016. Czerpie inspirację zarówno z własnych doświadczeń jak i z otaczającej rzeczywistości, często sięga po zjawiska z przestrzeni miejskiej. Zakres działań artystycznych: rysunek, object art, video art, malarstwo, fotografia.

Ważniejsze wystawy: 2017 - Wystawa zbiorowa „Kraków w pudełku”, Muzeum Historyczne Miasta Krakowa. 2015 - Wystawa zbiorowa „Mniej”, Muzeum Historii Fotografii”.

Damian Kucaba, ur. w 1988 r. w Rzeszowie. Ukończył studia licencjackie na kierunku Grafika na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego, następnie ukończył studia magisterskie na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom obronił w 2016 roku w pracowni prof. Bogusza Salwińskiego. Autor realizacji w przestrzeni publicznej w Warszawie, Gdańsku i Białymstoku. Tworzy w metalu i drewnie.

Najważniejsze nagrody i wyróżnienia: 1. miejsce w III Studenckim Biennale Małej Formy Rzeźbiarskiej w Poznaniu (2015), 1. miejsce w konkursie rzeźbę zorganizowanym przez Pracownię Projektową inGROO (2015), 1. miejsce w konkursie na rzeźbę „Zderzenie” zorganizowanym przez Invest Komfort i ASP w Gdańsku (2016), Wyróżnienie w konkursie „WidziMisie” w Białymstoku (2020), 1. miejsce w konkursie na rzeźbę „WidziMisie” w Białymstoku (2021), Wyróżnienie honorowe w Ogólnopolskim Biennale Sztuki 47. Salon Zimowy w Radomiu (2022).

Katarzyna Kujawska-Murphy. Głównym polem badań artystycznych Katarzyny Kujawskiej-Murphy jest przestrzeń i czas w kontekście psychofizjologii postrzegania. Wizualizowane jest to instalacjami do-prze-strzennymi, filmami video, rysunkiem. Artystka eksploruje też społeczne aspekty egzystencji człowieka w psychologii miasta/miejsca. Katarzyna Kujawska-Murphy jest absolwentką dwóch uczelni artystycznych: Central Saint Martin's College of Art and Design w Londynie i Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny im. M. Abakanowicz), gdzie pracuje jako profesora. W 2010 r. otrzymała odznaczenie państwowe: „Zasłużony dla Kultury Polskiej”. Jest laureatką Nagrody Ministra Kultury i Sztuki (Ogólnopolski Przegląd Malarstwa, Promocje'97, Legnica – Najlepszy Dyplom).

Uczestniczyła jako prelegent w międzynarodowych sympozjach, m. in. w Columbia University oraz w School of Visual Arts w Nowym Jorku, gdzie w kooperacji z Fundacją Kościuszkowską zrealizowała projekt i wystawę: „Cisza w zwolnionym tempie” w Lou Reed Studio w Westbeth. Wystawia w Polsce, za granicą, głównie w Anglii, Japonii, Korei Południowej, Niemczech (m.in. BAUHAUS School-Dessau), Włoszech, USA, Ukrainie, Tajwanie. Jest kuratorką wystaw międzynarodowych, głównie w Japonii oraz inicjatorką i kuratorką akcji: Regeneracji Zapomnianych Dzielnic Poznania poprzez Sztukę, festiwali artystycznych we współpracy z ośrodkami w Londynie, Berlinie i Osace. Od 20 lat promuje polską sztukę współczesną za granicą, głównie w Japonii.

Roksana Kularska-Król, dr sztuki, ukończyła Akademię Sztuk Pięknych w Łodzi w roku 2007 otrzymując dyplom z wyróżnieniem w Pracowni Malarstwa prof. Ryszarda Hungera. Dwa aneksy do dyplomu wykonała w Pracowni Fotografii prof. Leokadii Bartoszko i w Pracowni Rysunku prof. Zdzisława Olejniczaka. W 2021 r. obroniła doktorat na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach, pod kierunkiem prof. Tomasza Sikorskiego. Zajmuje się malarstwem, foto grafiką, wideo oraz ilustracją. Tworzy także projekcje do spektakli teatralnych. W 2007 roku otrzymała nominację do nagrody na najlepszy dyplom roku ASP w Łodzi. Otrzymała wyróżnienie w konkursie „Piękna Płytką Poszukiwana”, a projekt prezentowany był na wystawie „Ceramika do kwadratu” w ramach Festiwalu Łódź Design 2010. Wraz z mężem Sebastianem tworzy duet artystyczny robosexi. Obszary ich działań to: obiekt, instalacja, wideo, performance. W roku 2014 i 2022 otrzymała Stypendium Artystyczne Miasta Łodzi. Otrzymała dwukrotnie Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2017, 2020). Członkini grupy artystek Frakcja oraz Stowarzyszenia Sztuka i Dokumentacja.

Iwona Lemke-Konart jest artystką multidyscyplinarną, performerką, fotografką, autorką filmów i książek. Urodziła się w 1958 roku w Bydgoszczy, dorastała w Szczecinie. Tam uczęszczała do Liceum Plastycznego, a w latach 1979-1983 była studentką Wydziału Sztuk Pięknych na Uniwersytecie w Toruniu. W czasie studiów interesowała ją głównie fotografia, i wykorzystywanie jej do tworzenia prac w innych mediach.

Uczestniczyła w licznych imprezach artystycznych i plenerach fotograficznych, na przykład w Darłowie czy w Miastku, organizowała też spotkania artystów w studenckiej Galerii S w Toruniu. Krytycznie podchodziła do patriarchalnej sytuacji panującej w ówczesnym świecie sztuki i podejmowała ten temat w swojej twórczości. W sztuce artystka eksperymentuje z wizerunkami ciała, z własną tożsamością, przestrzenią pomiędzy sztuką a codziennością i kwestią podmiotowości kobiet, czego przykładami są jej fotografie z cyklu Sztuka kobiet, a także filmy artystyczne: Granice ludzkich możliwości, Sztuka jest w życiu. W swojej twórczości porusza też uniwersalne kwestie dotyczące egzystencji człowieka w świecie, a także relacji człowieka z naturą, czego przykładem jest realizacja Protection. W latach 80. wyemigrowała do Kanady, gdzie mieszka do dziś. Prace Iwony Lemke-Konart były pokazywane na licznych wystawach w Polsce i za granicą, m.in. w Nowym Jorku, Berlinie, Londynie, Toronto. W 2019 roku, w Fundacji Arton w Warszawie odbyła się indywidualna wystawa artystki, zatytułowana „Sztuka kobiet. Iwona Lemke-Konart”.

Martyna Łuszczzyńska, ur. w 1997 r. W 2022 roku ukończyła studia magisterskie na łódzkiej Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego na kierunku Tkanina i Stylizacja Wnętrz. W roku 2019 studiowała w Escuela de Arte y Superior de Diseño de Burgos w Hiszpanii. Jest artystką zajmującą się malarstwem olejnym, a także drukiem na tkaninie, papierem ręcznie czerpanym oraz działalnością w zakresie arteterapii. Tworzy w technice malarstwa olejnego w szeroko pojętym nurcie abstrakcji. Inspiruje ją proces i droga uzewnętrzniania wewnętrznych głosów własnej ekspresji.

Ala Majewska. Rzeźbiarka i nauczycielka akademicka. Studia i kariera zawodowa związana z Uniwersytetem Mikołaja Kopernika w Toruniu. Tytuł profesora sztuki w 2020 r. Twórczość w zakresie medalierstwa oraz obiektu rzeźbiarskiego. W swojej sztuce odnosi się do zagadnienia fenomenu pamięci i związanego z nim procesu wspomnienia. Szczególnie interesuje ją perspektywa indywidualnego doświadczenia rozpoznanego w kontekście współczesności i kultury.

Autorka 12 wystaw indywidualnych i udział w ponad 140 wystawach zbiorowych w kraju i za granicą. Liczne nagrody i wyróżnienia w konkursach i przeglądach artystycznych, wielokrotna stypendystka w zakresie sztuki. Prace w licznych kolekcjach prywatnych i muzealnych, między innymi w Medialia Gallery (New York, USA), Muzeum Medalierstwa we Wrocławiu, w Muzeach Okręgowych w Toruniu i Bydgoszczy. Członkini Międzynarodowej Federacji Sztuki Medalierskiej FIDEM, Stowarzyszenia Artystycznego „Otwarte”.

Magdalena Maros, ur. w 1995 r. w Zduńskiej Woli. W 2020 r. dyplom z zakresu Sztuki i Wzornictwa Ceramiki na ASP we Wrocławiu, a w 2021 r. ukończyła magisterskie studia pedagogiczne na UW. Obec-

nie nadal związana z macierzystą uczelnią, ASP we Wrocławiu, pracując jako asystent w Katedrze Ceramiki.

Swoją twórczość koncentruję wokół człowieka – jego ciała i psychiki. Swoimi pracami staram się odpowiadać na jego potrzeby, wynikające z rozwoju psychoruchowego. Ciało traktuję, jako nośnik odbioru bodźców sensorycznych posiadających bezpośredni wpływ na psychikę, a materię ceramiczną, jako ich źródło. Zdobyta wiedza z zakresu psychologii i pedagogiki jest moim głównym źródłem koncepcji projektowych.

Materią, w której realizuję swoje prace jest glina, która jest jedną z pierwszych i najbardziej pierwotnych form wyrazu twórczego. Wymagająca pokory i zrozumienia istoty materiału.

Dariusz Milczarek, ur. w 1985 roku w Radomiu. W 2011 roku obronił pracę magisterską na Wydziale Malarstwa krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych w pracowni prof. Adama Wsiołkowskiego, a w 2017, pod kierunkiem tego samego pedagoga, przygotował i obronił doktorat. Jest autorem 11 wystaw indywidualnych w Krakowie, Warszawie, Bydgoszczy i Milecu oraz uczestnikiem ponad 100 wystaw zbiorowych w Polsce, Austrii, Wielkiej Brytanii, na Węgrzech i w Rumunii. W 2017 roku odbył rezydencję w Wiedniu w ramach programu Kultur-Kontakt Austria.

Współzałożyciel przestrzeni kreatywnej „Kąt Kultury” w Krakowie, Galerii Tlen w Warszawie, kurator wystaw m.in.: „Pustostan” w Kąt Kultury w ramach Krakowskiej 2020 (2020), „Rezonans” w Galerii Pryzmat w Krakowie (2019), „Punkt wyjścia” w ramach KSA w Galerii Białej, NCK w Krakowie (2019), „Młodzi” w ramach KSA w Bunkrze Sztuki w Krakowie (2017).

Paulina Anna Misiak, ur. w 1984 r. w Poznaniu. Tam obecnie mieszka i pracuje. Zajmuje się twórczością w zakresie sztuk wizualnych. Artystycznie jak i naukowo eksploruje obszar przenikania się sztuki i medycyny.

Ukończyła Wydział Edukacji Artystycznej i Studiów Kuratorskich na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu (2020). Dyplom magisterski realizowany pod kierunkiem prof. dr hab. Rafała Łubowskiego w Pracowni Otwartych Interpretacji Sztuki obroniła z wyróżnieniem, uzyskując nominację do konkursu im. Marii Dokowicz na najlepszy dyplom UAP 2020. Finalistka III Ogólnopolskiego Konkursu Malarzkiego im. Leona Wyczółkowskiego (Galeria BWA, Bydgoszcz, 2018).

Absolwentka Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu (2009). Pracowała między innymi w Instytucie Genetyki Człowieka Polskiej Akademii Nauk w Poznaniu oraz w aptece. Obecnie na Uniwersytecie Medycznym w Poznaniu realizuje program badawczy łączący sztukę i edukację medyczną.

Członkini Stowarzyszenia Polskich Artystów Plastyków (ZPAP), IAA/ AIAP (Międzynarodowe Stowarzyszenie Sztuki) oraz Polskiej Izby Aptekarskiej.

Joanna Młacka, ur. w 1981 r. w Mińsku Mazowieckim. W 2017 r. obroniła pracę doktorską pt. „Obiekty intencjonalne” w Instytucie Sztuk Pięknych UJK w Kielcach. W latach 2005–2010 studiowała na Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Obroniła dyplom z wyróżnieniem rektorskim w pracowni malarstwa prof. Jarosława Modzelewskiego oraz aneks z fotografii w pracowni prof. Grzegorza Kowalskiego. W roku 2009 w ramach programu Erasmus studiowała na Wysokiej Szkole Wýtvarných Umení w Bratysławie.

Za swoje prace otrzymała kilkanaście nagród i wyróżnień m.in.: nagrodę im. Prof. Józefa Szajny w 2010 roku, nagrodę Inicjatywy ENTRY w 2011 roku. Dwukrotnie była nominowana do półfinału Strabag Artaward International w 2013 i 2012 r. Otrzymała 2 nagrody w 15. Międzynarodowym Jesiennym Salonie Sztuki w BWA Ostrowiec Świętokrzyski. Była stypendystką m.st. Warszawy w 2013 r. oraz otrzymała w 2020 r. stypendium twórcze Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na realizację projektu pt. „Symbioza”. Na swoim koncie ma dwa nacie indywidulnych wystaw. Regularnie prezentuje swoje prace na licznych wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą m.in.: w Anglii, w Ukrainie, w Monaco. Jej prace znajdują się w prywatnych kolekcjach w Niemczech, Stanach Zjednoczonych, Korei Południowej i Brazylii. Na temat jej twórczości pisano m.in. w kwartalniku „EXIT nowa sztuka w Polsce” czy w książce „Przewodnik po galeriach. Sztuka inwestowania w sztukę. tom 3”. Wielokrotnie była notowana w „Kompasie Młodej Sztuki”.

„Interesuje mnie związek człowieka z naturą, to jaki ma on wpływ na nią, jak ją kształtuje i jak ona radzi sobie z naszą obecnością. Obserwacja jak drzewo rozpiera betonową ścianę czy wymyka się z osadzonych ram daje mi do myślenia jak dużą siłą jest przyroda. W takich zjawiskach można odnaleźć metaforę naszego życia”.

Dariusz Młacki, ur. w 1963 r. w Mińsku Mazowieckim. Artysta sztuk wizualnych, dyplom z wyróżnieniem pod kierunkiem prof. Zbigniewa Gostomskiego, prof. Tadeusza Dominika, prof. Ryszarda Winiarskiego w 1989 w ASP Warszawa. Zajmuje się sztukami wizualnymi, malarstwem, obiektami malarskimi, fotografią. W 1993–2003 wykładowca EAS w Warszawie na stanowisku profesora malarstwa. Wykładowca malarstwa na WIT na Wydziale Grafiki w Warszawie. Wykładowca w Instytucie Sztuk Pięknych w UJK Kielce. Członek i współzałożyciel Stowarzyszenia Otwarta Pracownia w Krakowie. Uczestnik Międzynarodowych plenerów prowadzonych przez dr Bożenę Kowską w Okuninie, Centrum Rzeźby w Orońsku, Radziejowicach. Członek ZPAP w Warszawie. Założyciel i prowadzący Galerię „Korekta” w Warszawie. Kurator ponad 100 wystaw sztuki współczesnej.

Adam Nehring, ur. w 1997 r. W 2021 r. ukończył studia magisterskie z malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom obronił w pracowni prof. Andrzeja Bednarczyka. Wcześniej, w 2019 r. uczył się w ramach programu Erasmus na Akademii der Bildenden Künste München. Od 2022 r. studiuje w Szkole Doktorskiej Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie. Pracuje także jako edukator w Muzeum Sztuki Współczesnej MOCaK. Centralną częścią mojej praktyki artystycznej są obiekty malarskie, choć spośród moich zainteresowań około-artystycznych wyróżnić należy także estetykę relacyjną i pokrewne jej teorie.

Elżbieta Pamuła, ur. w 1985 r. W 2009 ukończyła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale malarstwa w pracowni prof. Leszka Misiaka i obroniła dyplom „Światło we wnętrzu jako element symboliczny”, za który została wyróżniona medalem Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych. Od 2009 roku jest członkiem ZPAP. Mieszka i pracuje w Krakowie. W swoim malarstwie koncentruje się na tematyce światła, intymności oraz ulotności życia wobec nieodwołalnej presji czasu. Jej obrazy są próbą symbolicznego uchwycenia głęboko osobistych doświadczeń i uczuć, refleksji, które pojawiają się mimochodem pośród prostoty codzienności.

Piotr Pandyra, ur. w 1981 roku w Myślenicach. W latach 2003/2009 studiował Edukację artystyczną w zakresie sztuk plastycznych na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. W roku 2020 obronił pracę doktorską w macierzystej uczelni. Swoje prace prezentował na wystawach krajowych i międzynarodowych, otrzymując nagrody i wyróżnienia.

Ważniejsze wystawy: 12th From Lausanne To Beijing, International Fiber Art Biennale Exhibition, 2022, Chiny. CONTEXTILE 2022 – Bienal de Arte Têxtil Contemporânea, 2022 in Guimarães, Portugalia. 12 Baltic Mini Textile Gdynia 2022, Muzeum Miasta Gdyni, Gdynia.

Mateusz Patrzyk-De Oliveira, ur. w 1985 r. w Tychach. W latach 2018/2019 studiował w Portugalii: Faculdade de Belas Artes da Universidade do Porto. Ukończył studia na kierunku Malarstwa w Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach w 2022 roku. Dyplom główny zrealizowany został w pracowni Prof. Jacka Rykały, aneks w Pracowni Druku Wklęsłego Prof. Jana Szmatocha.

Uczestniczył w wystawach zbiorowych zarówno w Polsce, jak i poza granicami kraju, m.in. w Japonii, Meksyku, Rumunii, Hiszpanii, Serbii, Portugalii, Tajlandii. Jest Laureatem kilku konkursów międzynarodowych. Aktualnie głównym obszarem tworzenia jest grafika, dodatkowo zajmuje się fotografią, produkcją filmów reklamowych, jogą i medytacją. Działalność artystyczna bywa przerywana długimi podróżami po świecie. Z aparatem w dłoni odwiedził blisko 30 krajów na 4 kontynentach. Ponad wszystkie swoje pasje, jest mężem i ojcem.

Joanna Pawlik, ur. w 1974 r., mieszka i pracuje w Krakowie. Performerka, artystka sztuk wizualnych, kuratorka, edukatorka. Zajmuje się performansem, wideo, malarstwem, fotografią i reżyserią koncertów muzycznych. 2018 r. nadanie tytułu doktora w dziedzinie sztuk plastycznych na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN. w Krakowie. 2015 - 2018 – ukończyła studia doktoranckie na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN. w Krakowie. Absolwentka krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych (studia na Wydziale Malarstwa w latach 1994 - 1999 w pracowni prof. Leszka Misiaka).

Jest laureatką nagród i stypendiów min. w 2020 r. nagroda w kategorii Osoby na Krakowskim Salonie Sztuki, w 2018 r. otrzymała pierwszą nagrodę w konkursie Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego pt. Placówka, trzykrotna laureatka stypendium MKiDN w tym laureatka VII edycji stypendium Młoda Polska, pobyt twórczy w Art 18th Street, Santa Monica, Kalifornia, USA, w 2008 r. - pierwsza nagroda na Biennale Sztuki Młodych Rybie Oko.

Michał Pietrzak. Urodzony w Bystrzycy Kłodzkiej. Mieszka i pracuje we Wrocławiu. Tytuł doktora w dziedzinie sztuki uzyskał w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Absolwent Wydziału Grafiki i Sztuki Mediów ASP we Wrocławiu, Wyższego Studium Fotografii w Jeleniej Górze oraz Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej. Pedagog i wykładowca w zakresie fotografii. Swoją twórczość prezentował wielokrotnie w kraju i za granicą na wystawach indywidualnych i zbiorowych oraz w licznych publikacjach. Organizator i kurator wystaw, warsztatów i plenerów artystycznych oraz wydarzeń kulturalnych. Twórczo wypowiada się głównie za pomocą fotografii oraz wideo. Jego prace są poszukiwaniem swoistego rodzaju kompromisu pomiędzy czysto koncepcyjnymi a formalnymi środkami wyrazu wypowiedzi artystycznej, między którymi stawia znak równości. Niejednokrotnie tworzy złożone, polityczne obiekty uzupełniane ruchomymi obrazami. W swoich pracach wychodzi daleko poza granice klasycznie pojmowanej fotografii. Traktuje ją instrumentalnie. Łączy z innymi mediami, nadając obrazowi wysublimowaną wielowymiarowość w przestrzeni i czasie. Członek Związku Polskich Artystów Plastyków, oraz Prezes Okręgu Dolnośląskiego Związku Polskich Artystów Fotografików. Wyróżniony w konkursie Nagroda Roku ZPAP na najlepszą wystawę 2022 roku. Jego prace znajdują się w zbiorach Muzeum Narodowego we Wrocławiu, Miasta Wrocławia oraz kolekcjach prywatnych.

Patrycja Pi Pa Piwosz. Absolwentka i doktorantka Uniwersytetu Artystycznego im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu. Z wykształcenia jest rzeźbiarką i choć rzeźba jest w centrum jej zainteresowań artystycznych, najciekawsze jest to co tworzy się dookoła niej. Mowa tu o pograniczach obiektu, instalacji, performans i tańca. Współtworzy międzynarodowe projekty z pogranicza sztuk wizualnych, teatru i tańca. Zajmuje się tematem ewolucji biologicznej, społecznej i duchowej. Jest zainspirowana filozofią Fritjofa Capra, królestwem grzybów

i recyklingiem. Ma w swoim dorobku liczne wystawy indywidualne, zbiorowe, spektakle w Polsce i za granicą.

Urozmaicając narzędzia artystyczne, stara się stworzyć złożone projekty, w których ważna jest współpraca z artystami różnych dziedzin; performatywna wystawa „Czujące Struktury. Podróż Autopojezy”, autorski nanodram „Żywy pokój” w Republika Sztuki Tłusta Langusta, współtworzenie spektakli: „Uteri Migrantes” R. Piotrowskiej-Auffret, „Emily” z E. Kaczmarek i M. Barwik, „Metamorphosis” produkcja Holandia / Ukraina, „Hers” z A. Nowicka, I. Šijaković, „Entropia” monoopera performatywna A. Merkhel.

Barbara Porczyńska. MaMalarka. Rocznik 82. Tworzy obrazy, obiekty, filmy wideo. Realizuje doktorat artystyczny na Uniwersytecie Rzeszowskim. Studiowała filologię polską i malarstwo. Dwukrotna stypendystka Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Czynnie bierze udział w wystawach krajowych i międzynarodowych, gdzie zdobywa liczne nagrody, m.in. London Art Biennale 2021 - Art Museum of Chianciano Terme Award i City of Art Award. Autorka 23 wystaw indywidualnych. Uczestniczka plenerów międzynarodowych oraz projektów takich jak „Moja matka moja córka” autorstwa Magdaleny Ujmy i Agnieszki Bartak-Lisikiewicz czy rezydencji w Warszawskim Obserwatorium Kultury „Co teraz, co dalej?”, gdzie szyjąc koc z kawałków tkanin i opakowań po lekach antydepresyjnych podjęła temat trudnej sytuacji psychiatrii dziecięcej w Polsce. Rysuje, pisze, udziela się jako skrzypaczka w kapeli Zespołu Pieśni i Tańca Łańcut. Publikowała w piśmie literacko-artystycznym FRAZA. W latach 2011-2018 Redaktor Naczelna biuletynu informacyjnego rzeszowskiego okręgu ZPAP „Sztuka i Życie”. Autorka książki artystycznej „Za-pi-ski MaMalarki. 2019-2022”. Interesuje ją stan pomiędzy. Pomiędzy sztuką a codziennością. Pomiędzy byciem matką i malarką. Na motywach jej twórczości powstał nagradzany film pt. „MAMALARKA” w reż. K. Mazurkiewicz.

Michał Prażmo, ur. w 1990 r. w Giżycku. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku oraz Politechniki Gdańskiej. W 2020r. uzyskał dyplom licencjata na kierunku wzornictwo. Fakultet z malarstwa w pracowni prof. Macieja Świeszewskiego. Obecnie mieszka i tworzy w Warszawie. Finalista ModPortrait 2022. Finalista II Ogólnopolskiego Biennale Malarstwa "Lubelska Wiosna" 2023. Finalista Strabag Artaward International 2023.

W swoją twórczość wplata część sprzeczności i intrygującej niecodzienności, która zachęci odbiorcę do własnych interpretacji. Inspiruje się architekturą i współczesną kulturą popularną. W warsztacie cechuje się precyzją i dokładnością wyniesioną z gmachów politechniki. Przykłada uwagę do kolorystyki i kompozycji, często bazując na symetrii. Obrazy są osobistym komentarzem do otaczającej rzeczywistości; wynikającym z obserwacji bieżących chwil, nastrojów społecznych, relacji międzyludzkich, emocji.

Katarzyna Pyka, prof. UŚ, ukończyła studia z wyróżnieniem w 2000 r. w Instytucie Sztuki Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, realizując dyplom z grafiki artystycznej oraz rysunku. W 2002 r. ukończyła również studia podyplomowe na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu realizując pracę dyplomową z zakresu witrażu w pracowni prof. Ryszarda Więckowskiego. W 2002 r. rozpoczęła pracę w macierzystej uczelni, prowadząc pracownię rysunku. W 2007 roku zorganizowała w Instytucie Sztuki pracownię witrażu i szkła artystycznego. W 2006 r. zrealizowała doktorat w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne. W 2007 roku uzyskała stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuk projektowych uzyskała na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu w 2013 roku. Zajmuje się grafiką, rysunkiem oraz szkłem. Swoje prace prezentowała na dwudziestu indywidualnych wystawach oraz na ponad stu wystawach zbiorowych w kraju i za granicą.

Anna Aleksandra Radziwińska, ur. w 1998 r. w Warszawie. Artystka wizualna oraz studentka Wydziału Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Kształci się w IV Pracowni Malarstwa prof. A. Rysińskiego oraz w III Pracowni Rysunku dr hab. I. Przybylskiego. Specjalizacja w Pracowni Sztuki w Przestrzeni dr hab. M. Duchowskiego. Laureatka Nagrody Dyrektora Miejskiego Ośrodka Sztuki w Gorzowie Wielkopolskim w formie wystawy indywidualnej w MOS Gorzów Wielkopolski, otrzymanej w ramach 11. Edycji Konkursu Nowy Obraz / Nowe Spojrzenie 2022. Wyróżnienie w formie wystawy indywidualnej w Galerii SZOKART w Poznaniu w ramach 11. Edycji Konkursu Nowy Obraz / Nowe Spojrzenie 2022.

Waldemar Rudyk, ur. w 1960 r. w Szczekocinach. Studia: Instytut Wychowania Plastycznego Filii Uniwersytetu Śląskiego w Cieszynie. Dyplom z malarstwa uzyskał w 1985 r. w pracowni doc. Zenona Moskwy. Zajmuje się rysunkiem, malarstwem, obiektami, książką artystyczną, instalacjami i działaniami w przestrzeniach publicznych. Jest autorem 26 wystaw indywidualnych. Uczestniczył w ponad trzystu wystawach zbiorowych, akcjach i działaniach artystycznych w kraju i za granicą.

Mikołaj Sęczawa, ur. w 1990 r. Artysta intermedialny tworzący w obszarze malarstwa, grafiki i animacji. Absolwent ASP w Łodzi. Uczestnik krajowych i zagranicznych wystaw, przeglądów filmowych, letnich szkół artystycznych (m.in. 18th International Dresden Summer Academy for Visual Arts, Międzynarodowe Kursy Grafiki i Tkaniny Artystycznej PATA w ASP Łódź). Jego zainteresowania artystyczne dotyczą łączenia klasycznych mediów artystycznych, jak malarstwo, grafika czy fotografia z mediami cyfrowymi wzbogaconymi o rozwiązania interaktywne w środowisku webowym i grach wideo. Istotnym punktem odniesienia w jego twórczości stanowi zagadnienie glitch'u - błędu w obrazie cyfrowym i przeniesienie tego zjawiska na inne media.

Aleksandra Sojak-Borodo. W 2005 ukończyła Wydział Sztuk Pięknych UMK w Toruniu na kierunku grafika ze specjalnością rysunek, w 2011 roku obroniła doktorat w dziedzinie Sztuk plastycznych pt. „Przestrzenie bieli”, 2019 otrzymała habilitację za cykl prac „Układy Elementarne”. Pracuje w Katedrze Rysunku UMK. Tworzy instalacje, obiekty, rysunki, performance. Obok wątków medytacyjnych, ascetycznych, pojawiają się w jej pracach humor, dowcip skłaniający widza do interakcji i zabawy. Prowadzi też warsztaty artystyczne dla dzieci i młodzieży. Współpracuje z Katarzyną Skrobałą i Grupą jajego, z którymi zrealizowała duży projekt społeczno-artystyczny „Rubinkowo”. Od 2008 kuratorka Międzynarodowej wystawy Rysunku Studenckiego RYSOWAĆ odbywającej się w Galerii Sztuki Wozownia.

Ida Stańczyk, ur. w 1996 r. Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych im. W. Strzemińskiego w Łodzi. Zrealizowała dyplom magisterski w Pracowni Grafiki Wydawniczej i Typografii Mediów Cyfrowych profesora Sławomira Kosmynki oraz w Pracowni Malarstwa Klasycznego profesora Tomasza Chojnackiego. W obszarze sztuk pięknych prowadzi studia nad światłem i przestrzenią, uznając widzenie za podstawę rozwoju formy plastycznej. Jako medium wybiera najczęściej malarstwo olejne oraz rysunek z elementami kolażu. Obecnie w swoich obrazach eksploduje zagadnienia ciszy oraz samotności, uciekając od zgiełku codzienności i stroniąc od nowoczesnych form komunikacji.

Izabela Stenka. Ukończyła studia z wyróżnieniem na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika, Wydział Sztuk Pięknych, na kierunku Grafika, specjalizacja grafika warsztatowa - wkłęsłodruk. Obecnie poszerza wiedzę z zakresu projektowania 3D.

Udział w wystawach zbiorowych i przeglądach grafiki w kraju i za granicą. Stypendium Ministra Edukacji i Szkolnictwa Wyższego (2019). Stypendium Miasta Toruń (2019). Stypendium Rektora UMK dla najlepszych studentów (2018/2019).

Wawrzyniec Strzemieczny, ur. w 1968 r. w Łodzi. Studia w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, Wydział Grafiki i Malarstwa, Katedra Grafiki Warsztatowej. Od 2004 zatrudniony na stanowisku adiunkta w Pracowni Podstaw Projektowania Graficznego na Wydziale Tkaniny i Ubioru. W 2013 roku uzyskał stopień doktora w dyscyplinie sztuk pięknych z grafiki warsztatowej. Od 2018 asystent w Pracowni Technik Drzeworytniczych i Książki Artystycznej na Wydziale Grafiki i Malarstwa prof. Dariusza Kacy. Twórczość w zakresie druku wypukłego, grafiki projektowej i komputerowej.

Ewa Szyman, tytuł doktora sztuk plastycznych uzyskała na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Wcześniej absolwentka Wydziału Malarstwa Europejskiej Akademii Sztuki w Warszawie oraz Wydziału Poligrafii na Politechnice Warszawskiej. W latach 2012-2017

asystentka w Pracowni Rysunku i Koloru na Wydziale Scenografii warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych. Członkini Związku Polskich Artystów Plastyków, Towarzystwa Kulturoznawczego oraz Stowarzyszenia Autorów ZAiKS. Współtwórczyni i członek zarządu Fundacji Rozwoju i Promocji Sztuk Pięknych iki. Współprowadzi rodzinną firmę scenograficzno-oświetleniową. Brała udział w wielu wystawach indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą.

Marek Szyryk, ur. w 1966 r. w Niemodlinie. Mieszka i tworzy w Łodzi. Jest wykładowcą akademickim, profesorem zwyczajnym, a ostatnio prorektorem Szkoły Filmowej w Łodzi. Organizował wiele wystaw studenckich. Prezentował swoje prace na wystawach indywidualnych i zbiorowych w Polsce i za granicą. Jego droga fotografii nosi cechy starego rzemiosła, w którym artysta nie tylko tworzył przedmioty, ale również dzięki sztuce doskonalił swoją osobowość.

Często odwołuje się do japońskiej poezji haiku poprzez odkrywanie tego, co ulotne, przemijające, kruche, a zarazem wieczne i piękne. Będąc otwarty na współczesny język fotografii podąża różnymi ścieżkami fotograficznymi ciesząc się tą wędrówką.

Weronika Tadaż-Królikiewicz, ur. w 1980 r. Absolwentka Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Olsztynie; (dyplom 2000 r.; specjalizacja: ceramika artystyczna). W latach 2000-2005 studia na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu – kierunek Grafika. W 2005 roku dyplom z wyróżnieniem ze specjalności: Projektowanie graficzne oraz ze specjalności – Rysunek; aneksy do dyplomu z malarstwa oraz fotografii. W latach 2005-2009, studentka czteroletnich dziennych studiów doktoranckich w Dziedzinie Sztuk Plastycznych na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Kierunek – grafika; specjalizacja – rysunek. W 2010 roku uzyskała stopień doktora sztuki.

Zajmuje się rysunkiem, malarstwem i fotografią. Brała udział w ponad 40 wystawach zbiorowych.

Weronika Tomaszewska, ur. w 2000 r., mieszka i pracuje w Łodzi i Krakowie. Uczęszczała do Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Jana Matejki w Nowym Wiśniczu na specjalizacji wzornictwo - tkanina artystyczna pod kierownictwem prof. Włodzimierza i Ewy Dominiak w latach 2016-2020. Podczas nauki w liceum zostawała reprezentantką szkoły na ogólnopolskich plenerach malarskich i rysunkowych. Łamała zwyczaje będące w plastyku, zdobyła liczne nagrody i wyróżnienia. Kończąc szkołę średnią została dostrzeżona przez Fundację Kyoto w Krakowie i uhonorowana stypendium z testamentu Andrzeja Wajdy dla dobrze zapowiadającego się młodego artysty. Od 2020 roku kontynuuje przygodę z tkaniną studiując na kierunku Tkanina i Stylizacja Wnętrz w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. Pogłębia swoją miłość do medium tkackiego i rozwija warsztat artystyczny. W czerwcu 2023 roku obroniła dyplom licencjacki na ASP im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi

w pracowni Obiektu do Wnętrz Dywan i Gobelin pod kierunkiem dr Izabeli Walczak.

W swojej twórczości wykorzystuje różne techniki i media: malarskie, rysunkowe, rzeźbiarskie, graficzne i łączy je w szeroko rozumiane zagadnienie tkaniny. W swoich najnowszych pracach skupia się na intelektualnym przekazie dzieła artystycznego - sztuce konceptualnej.

Sebastian Trzoska. Artysta wizualny obecnie mieszkający i pracujący w Poznaniu. W swojej praktyce artystycznej zajmuje się głównie interdyscyplinarnym charakterem rysunku jako języka wypowiedzi artystycznej oraz refleksją nad statusem samego medium i procesu twórczego w kontekście przestrzeni codzienności wypełniającej się coraz większą ilością informacji.

W 2023 roku obronił tytuł doktora na Wydziale Malarstwa i Rysunku na Uniwersytecie Artystycznym im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu. Pracuje jako asystent w XIII Pracowni Rysunku prowadzonej przez dr hab. Adama Nowaczyka oraz współtworzy z mgr Anną Eichler program zajęć z rysunku i malarstwa dla ścieżki anglojęzycznej na Wydziale Sztuki Nowych Mediów w Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie.

Viola Tycz. W 1991 r. matura w X Liceum Ogólnokształcącym we Wrocławiu, 1991-93 Uniwersytet Wrocławski, Wydział Filologii Polskiej, 1995-2000 studia i dyplom mgr na Akademii Sztuk Pięknych we Wrocławiu, 2003 stypendium Sothebys i Fundacji Pilar Juncosa i Joana Miro, stypendium „Młoda Polska” MKiS, stypendium Marszałka Województwa Dolnośląskiego. 2001-05 wykładowca pracowni multimediów i video Wyższej Szkoły Fotograficznej Phobos, 2009-14 instruktor ds. plastyki w Domu Kultury w Żórawinie. Obecnie Pracownia / Galeria Viola Tycz.

Rafał Urbański - artysta malarz, grafik, twórca prac multimedialnych łączących tradycyjne techniki artystyczne z najnowszymi osiągnięciami technik cyfrowych. Od ponad dekady związany z Teatrem im. S. Żeromskiego w Kielcach. Od 2016 roku współpracuje z Politechniką Świętokrzyską a od 2014 z Instytutem Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach gdzie w 2017 roku uzyskał tytuł doktora, prowadzi zajęcia dydaktyczne z rysunku i projektowania graficznego, od 2020 do 2022 roku pełnił funkcję wicedyrektora ds. kształcenia. Autor projektów plakatów, folderów, opracowań naukowych, katalogów m.in. do kilkudziesięciu wydarzeń artystycznych (spektakli teatralnych i wystaw sztuki współczesnej) w Polsce i za granicą. Autor tekstów o sztuce i komiksie. W latach 2010-2018 był członkiem Zarządu ZPAP o/Kielce a w kadencji 2019-2022 pełnił funkcję prezesa Związku Polskich Artystów Plastyków Okręgu Kieleckiego. W tym czasie był także organizatorem i kuratorem wielu wystaw artystycznych. Od 2022 r. jest członkiem Zarządu Głównego ZPAP. Uczestniczył w ponad 170 wystawach w 24 krajach.

Kamila Anna Wojciechowicz-Krauze. Urodzona w Fitzroy, Australii. Obecnie mieszka w Warszawie. W 2013 r. uzyskała licencjat na Wydziale Grafiki na ASP w Warszawie, a w 2015 r. ukończyła studia magisterskie na wydziale Ilustracji w UAL w Londynie z wyróżnieniem. Laureatka I miejsca w konkursie VII Con/Corso Buenos Aires w Mediolanie, II miejsca w Pokoleniu Młodych Artystów w Warszawie, oraz licznych wyróżnień od 3x3 Magazine of Contemporary Illustration w Nowym Jorku. Wystawia się w Polsce, oraz za granicą między innymi w: Paryżu, Mediolanie, Dubaju, Zurychu, Hongkongu, Nowym Jorku i Londynie. Jej prace można znaleźć w prywatnych kolekcjach za granicą. Artystka zajmuje się różnymi dziedzinami sztuki: grafiką, ilustracją książkową, malarstwem, tkaniną artystyczną, oraz instalacjami w postaci manekinów.

Olga Ząbroń, ur. w 1985 r. w Krakowie. Ukończyła studia na Wydziale Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Obroniła dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Leszka Misiaka. Była stypendystką Athens School of Fine Arts w Grecji (2008 - 2009 r.). Uprawia twórczość w zakresie malarstwa, rysunku, sztuki obiektu i instalacji przestrzennej.

W latach 2013 - 2018 uczestniczyła w Międzynarodowych Plenerach dla Artystów Posługujących się Językiem Geometrii dr Bożeny Kowalskiej. Jest autorką trzynastu wystaw indywidualnych oraz uczestniczką ponad 120 wystaw zbiorowych w kraju i za granicą. Jej prace znajdują się w zbiorach Museum Jerke w Recklinghausen (Niemcy), Kulturhistorisches Museum Görlitz (Niemcy), Mazowieckiego Centrum Sztuki Współczesnej „Elektrownia” w Radomiu, Muzeum Kresów w Lubaczowie oraz kolekcjach prywatnych w Polsce, Niemczech, Francji, Grecji i Kanadzie.

Marcin Ziółkowski, ur. w 1967 r. w Świdniku. Studiował na Wydziale Artystycznym Instytutu Sztuk Pięknych na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie. Uzyskał dyplom magistra sztuki z Grafiki w 2014 roku. W roku 2022 uzyskał tytuł doktora sztuki. Zajmuję się przede wszystkim malarstwem, rzeźbą i grafiką. Głównym motywem moich prac jest akt kobiecy oraz jego relacje i odniesienia do otaczającej rzeczywistości. W ten sposób przedstawiam emocjonalny stosunek do życia i za pomocą tych aktów komentuje świat.

VII Piotrkowskie Biennale Sztuki

www.biennalepiotrkow.pl

Miejsce ekspozycji

Galerie Ośrodka Działań Artystycznych,
ul. Dąbrowskiego 5 i ul. Sieradzka 8,
Piotrków Trybunalski,
21 października - 30 grudnia 2023 r.

Kurator programowy VII edycji

Grzegorz Borkowski

Kurator organizacyjny Biennale

Gordian Piec

Dyrektor ODA

Andrzej Hoffman

Zdjęcia

Archiwa prywatne artystów, Mariusz „Marchewa” Marchlewicz

Druk

ArtDruk zakład poligraficzny Andrzej Łuniewski

ISBN 978-83-969071-1-0

Organizator Biennale i wydawca albumu

Ośrodek Działań Artystycznych w Piotrkowie Trybunalskim,
ul. Dąbrowskiego 5, 97-300 Piotrków Trybunalski
tel. 44/7339388, email: oda@odaart.pl, www.odaart.pl

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa
Narodowego pochodzących z funduszu promocji kultury
– państwowego funduszu celowego.

Piotrków
Trybunalski

Patronat Honorowy Prezydenta Miasta
Piotrkowa Trybunalskiego Krzysztofa Chojniaka.

